

حهسهنه‌ی کورپی عهله‌ی (صحیح‌بنت)

ئەم ھاوهله‌ی پىغەمبەرى خوا(عَلَيْهِ السَّلَامُ) كە باسى دەكەين يەكىكە لە خۆشەویستتىن و نزىكتىن و لىكچوتلىن و پايىه‌دارتىرىنى ھاوهلانى پىغەمبەر(عَلَيْهِ السَّلَامُ)، ئەمە حهسهنه‌ی کورپی عهله‌ی، کورپی فاتىمەی كچى پىغەمبەرى خوايىه(عَلَيْهِ السَّلَامُ)، کورپی ئامۆزاي پىغەمبەر(عَلَيْهِ السَّلَامُ)، باوكى مۇزدەپىدرابى بەھەشت و چوارەم خەليفە موسىلمانانە، دايىكى كچى پىغەمبەر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) و گەورەي ژنانى بەھەشتە، باپىرەشى موحەممەدى پىغەمبەرى خوايىه، براکەي حوسەينى کورپی عهله‌ی، حهسەن لىكچوتلىن كەسە بە پىغەمبەر(عَلَيْهِ السَّلَامُ)، رەيحانە خۆشەویستەكەي پىغەمبەرى خوايىه(عَلَيْهِ السَّلَامُ)، ئەو مندالە چاۋگەشەبە كە پىغەمبەر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) ماچى دەكەد، دەبىگرتە كۆش، يارى بۆ دەكەد، خۆشى دەویست و دەيىھەرمۇو من خۆشم دەویست، خوايىه تۆش خۆش بويىت، ئەو لاوه خوین گەرمە بۇو كە لە دەورى ھاوهلاندا بۇو، نزىك و خۆشەویستى خەليفەكانى پىغەمبەر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) بۇو، ئەو كەلەپياوه‌يە كە پىغەمبەر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) مۇزدەي دا دەبىتە هوى چاڭىرىنى پەيوەندى نىوان دوو دەستە موسىلمانان و رىكىيان دەخات، ھەرواش بۇو، مزگىننەكەي پىغەمبەر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) ھاتەدى و گەورەيى حهسەن دەركەوت، ئەمە حهسەنە، گەورەي گەنجانى بەھەشتە، خەليفە پىنچەمى راشيدىنە، حهسەنە کورپی عهله‌ی لە ئالوبەيتى پىغەمبەر(عَلَيْهِ السَّلَامُ)، بۇيە زۆر گرنگە بە

وردى توپىزىنه‌وه لە زيانى ئەم ھاوهله بکەين، چونكە ھەم خۆشەويسىتى پىغەمبەرى خوايە(عليه السلام)، ھەم خەليفەى پىنجهمى باوهەدارانە، گومانگەلىكى زورىش لەسەر زيانى دروستكراوه، پشت بە خوا بە وردى و بە پوختى لەسەر زيانى دەدۋىين، گەرچى ئەگەر بمانەۋىت ھەرچى لەسەر زيانى ھەيە و پەيوەستە پىيەوه باسى بکەين پىويستمان بە بەرگىكى تەواو دەبىت تايىبەتى بکەين پىيەوه.

ناوو رەچەلەكى:

ناوى حه‌سنه‌نى كورى عهلى كورى ئەبوو طاليبى كورى عەبدولموطەلېبى كورى هاشمى قورەيشى هاشيمىيە، كونىيەكەى ئەبوو موحەممەد^١.

باوکى ناوى عهلى كورى ئەبوو طاليبە كە ئامۇزى پىغەمبەرى خوا(عليه السلام)^٢ و يەكەم مندالى موسىمان بۇوۇ زاوابى پىغەمبەر(عليه السلام) و مىرىدى فاتىمەى

١ - أسد الغابة، ج 2، ص 15.

٢ - أسد الغابة، ج 4، ص 100.

کچی موحه‌ممه‌ده^۱ یه‌کیکه له ده موژده‌پیدراوه‌که‌ی به‌ههشت^۲ و که‌سی نزیکی پیغه‌مبه‌ر^۳ (علی‌الله‌عاصم) و مه‌ولا و خوشه‌ویستی پیغه‌مبه‌ری خوا (علی‌الله‌عاصم) بwoo، خه‌لیفه‌ی چواره‌می باوه‌رداران بwoo، به شه‌هیدی گه‌رایه‌وه بو لای خوا.^۴

دایکی حسه‌ن ناوی فاطیمه‌ی کچی موحه‌ممه‌ده کوری عه‌دو‌لایه، کچی پیغه‌مبه‌ری خوا‌یه (علی‌الله‌عاصم)^۵ گه‌وره‌ی زنانی به‌ههشت^۶ و دایکی دوو ره‌یحانه و خوشه‌ویسته‌که‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا‌یه (علی‌الله‌عاصم)^۷ یه‌که‌م که‌سی ناو بنه‌ماله‌ی پیغه‌مبه‌ر (علی‌الله‌عاصم) بwoo که دوای پیغه‌مبه‌ر (علی‌الله‌عاصم) وه‌فاتی کرد.

۱ - الإصابة في تمييز الصحابة، ج 4، ص 564.

۲ - سنن أبي داود، الرقم 4052، سنن ابن ماجة، الرقم 132، سنن الترمذی، الرقم 3767، صحيح ابن حبان، الرقم 7103، المستدرک على الصحيحین، الرقم 5355، السنن الکبری للنسائی، الرقم 7921، مسنند احمد بن حنبل، الرقم 1567، مسنند الطیالسی، الرقم 230، صححه الألبانی في صحيح و ضعیف الجامع الصغیر و زیادته، الرقم 50، كما صححه شعیب الارناؤوط.

۳ - الطبقات الکبری لابن سعد، ج 6، ص 12.

۴ - الطبقات الکبری لابن سعد، ج 3، ص 19.

۵ - صحيح البخاری، الرقم 3446.

۶ - صحيح البخاری، الرقم 3564، صحيح ابن حبان، الرقم 7079، سنن الترمذی، الرقم 3788، السنن الکبری للنسائی، الرقم 8258، مسنند احمد بن حنبل، الرقم 5753، مسنند أبي یعلی الموصلي، الرقم 5606، مسنند الطیالسی، الرقم 2025، المعجم الکبیر للطبرانی، الرقم 2815.

۷ - صحيح البخاری، الرقم 4179، صحيح مسلم، الرقم 4590.

زپدایکیکی(باوه‌زن) ههبوو به ناوی ئومامه‌ی کچی ئه بیلعاصل که عه‌لی کوری ئهبوو تالیب له سهردەمی خیلافه‌تى عومەری کوری خه‌تتابدا بە‌هاوسه‌ری گرت.^۱

زپدایکیکی ترى(باوه‌زن) ههبوو به ناوی خه‌وله‌ی کچی ئیاس که دایکی موحەممەدی براى بwoo.^۲

باپيره‌ی له روروی باوكیه‌وه ئهبوو تالیب بwoo که پشت و هاواکاریکی گه‌وره‌ی پیغەمبەر(صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) بwoo، تا دوا ساتى زيانى پشتگىرى پیغەمبەری خواى(صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) كرد، بە‌لام به بىباوه‌پى كۆچى دوايى كرد.^۳

داپيره‌ی له روروی باوكیه‌وه ناوی فاطيمه‌ی کچی ئه سەد بwoo که ژنى ئهبوو طالیب بwoo،^۴ ئەم ئافره‌ته له كۆچه‌ران بwoo و كاتىكىش وەفاتى كرد پیغەمبەر(صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) كراسه‌کە خۆى كرد به كفن و له ناو گوره‌کەشيدا راكشا تا خۆلە‌کە رىك بwoo و فەرمۇسى بۆيە وامكىرد تا جلى بە‌ھەشت بکاته بەری

۱ - سير أعلام النبلاء، ج 1، ص 335.

۲ - الإصابة في تمييز الصحابة، ج 7، ص 617.

۳ - صحيح البخاري، الرقم 6205، صحيح مسلم، الرقم 336.

۴ - الطبقات الكبرى لابن سعد، ج 6، ص 12.

وله گوره‌که‌شیدا راکشام تا گوره‌وشاری له‌سهر سووک بیت، دواى ئه بووتالیب ئه م ئافره‌ته له هه‌موو که‌س چاکتر بwoo له‌گه‌لم.^۱

دایکی داپیره‌ی له رووی دایکیه‌وه خه‌دیجه‌ی کچی خوه‌یلیده، دایکی باوه‌رداران و ژنی پیغه‌مبه‌ری خوایه (عَلَيْهِ السَّلَامُ)، يه‌که م که‌س بwoo که باوه‌ری هینا به پیغه‌مبه‌رایه‌تی پیغه‌مبه‌ر (عَلَيْهِ السَّلَامُ)، ئافره‌تیکی دهوله‌مند بwoo که سامانه‌که‌ی بو خزمه‌تی پیغه‌مبه‌ر (عَلَيْهِ السَّلَامُ) به‌کاره‌ینا، دایکی هه‌موو منداله‌کانی پیغه‌مبه‌ری خوا (عَلَيْهِ السَّلَامُ) بwoo جگه له ئیبراهم که له ماریه له‌دایک بwoo،^۲ چاکترینی ئافره‌تاني به‌هه‌شته،^۳ سی سال پیش کوچی پیغه‌مبه‌ر (عَلَيْهِ السَّلَامُ) بو مه‌دینه کوچی دواى کرد.^۴

۱ - المعجم الأوسط للطبراني، الرقم 7057، قال الميسمي: في سنده سعدان بن الوليد و لم أعرفه و بقية رجاله ثقات.

۲ - أسد الغابة، ج 7، ص 88-92.

۳ - مسنند أحمد بن حنبل، الرقم 2571، مسنند أبي يعلى الموصلي، الرقم 2659، المعجم الكبير للطبراني، الرقم 18826، صحيح ابن حبان، الرقم 7120، السنن الكبرى للنسائي، الرقم 8080، المستدرك على الصحيحين، الرقم 3771، صححه الذهبي في التلخيص، كما صححه شعيب الأرناؤوط، كما صححه الألباني في سلسلة الأحاديث الصحيحة، الرقم 1508.

۴ - أسد الغابة، ج 7، ص 95.

بر او خوشکه کانی:

برایه‌کی ههبوو به ناوی حوسه‌ین که خوشه‌ویستی پیغه‌مبه‌ر(علیه السلام) و برابچووکی حه‌سنه و گهوره‌ی گهنجانی به‌هشته،^۱ له سالی شهست و یه‌کی کوچی له که‌ربه‌لا به دهستی سه‌ربازانی دهوله‌تکه‌ی یه‌زید شه‌هید کرا.^۲

برایه‌کی تری ههبوو به ناوی موحسین که برابچووکی بیو، کاتیک له‌دایک بیو پیغه‌مبه‌ر(علیه السلام) فه‌رمووی به عه‌لی کوره‌که‌مم نیشان بدهن بزانم ناویان ناوه چی؟ و تی ناویان ناوه حه‌رب، فه‌رمووی(به‌لکو موحسینه).^۳

له ژنه‌کانی تری عه‌لی باوکی چهند برایه‌کی تری ههبوون که له که‌ربه‌لائدا له‌گه‌ل حوسه‌یندا شه‌هید بیون(جه‌عفر، عه‌بیاس، عوسمان،

۱ - سنن الترمذی، الرقم 3786، صحيح ابن حبان، الرقم 7069، السنن الكبرى للنسائي، الرقم 8254، مسنند أحمد بن حنبل، الرقم 11365، المعجم الكبير للطبراني، الرقم 2549، صححه الألباني في صحيح و ضعيف الجامع الصغير و زيادته، الرقم 79، صححه الذهبي في التلخيص.

۲ - أسد الغابة، ج 2، ص 28.

۳ - صحيح ابن حبان، الرقم 7068، المستدرک على الصحيحين، الرقم 4722، السنن الكبرى للبيهقي، الرقم 11141، مسنند أحمد بن حنبل، الرقم 746، ضعفه الألباني في سلسلة الاحاديث الصحيحة، الرقم 3706، لكن حسنہ شعیب الارناؤوط، و صححه الذهبي في التلخيص.

ئه‌بوبه‌کر)،^۱ براي‌ه‌کى ترى هه‌بوبو له رىي باوكى‌ه‌وه، به‌لام داي‌كىان جياواز بوبو، ئه‌م براي‌ه‌ى ناوى موحه‌ممهد بوبو و له مىزّوودا به ئىبن‌ولحنه‌فيه ناسراوه، داي‌كى ناوى خه‌وله‌ى كچى ئىاسه.^۲

خوشكىيکى هه‌بوبو به ناوى ئومموكلثوم كه له سالى شهشى كۆچى لەداي‌ك بوبو.^۳

خوشكىيکى ترى هه‌بوبو به ناوى زه‌ينه‌ب كه ئه‌ميش خوشكى داي‌ك و باوكى بوبو، له سه‌ردەمى پىغەمبەردا(صلی الله علیہ و آله و سلم)^۴ لەداي‌ك بوبو، زه‌ينه‌ب لەگەل حوسه‌يىنى برايدا چوو بۆ كەربه‌لا، كاتىك حوسه‌يىنى براي شەھيد كرا، زه‌ينه‌ب-هاؤدەم بەو ژن و مندالانه‌ى كه مابۇون - برا بۆ دىمەشق.^۵

۱ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 8، ص 189.

۲ - الإصابة في تمييز الصحابة، ج 7، ص 617.

۳ - سير أعلام النبلاء، ج 3، ص 500.

۴ - أسد الغابة، ج 7، ص 146.

مامه‌کانی:

مامیکی ناوی جه‌عفر بمو که خوش‌ویستی پیغه‌مبه‌ری خوا(علیه‌الله‌کمال) و به‌پرسی کوچه‌رانی حه‌بهش بمو، له غهزای موئته‌دا شهید بمو و پیغه‌مبه‌ری خواش(علیه‌الله‌کمال) موزده‌ی دا که جه‌عفر له به‌هشته.^۱

مامیکی تری ناوی عهقیل بمو که براگه‌ورهی هه‌موویان بمو، خوش‌ویستی پیغه‌مبه‌ری خوا(علیه‌الله‌کمال) بمو، له سالی هه‌شتی کوچیدا کوچی کرد بـو مه‌دینه و به‌شداری چهند غهزایه‌ک بمو، عهقیل له دوای عه‌لی برای و له سه‌رده‌می موعاویه‌ی کوری ئه‌بووسوفیاندا کوچی دوایی کرد.^۲

مامیکی تری هه‌بمو به ناوی طالیبی کوری ئه‌بمو طالیب که ئه‌میان به بیباوه‌پی مرد، هه‌رچه‌نده له‌گهله بیباوه‌پان هات بـو غهزای به‌در، به‌لام پیش جه‌نگه‌که گه‌رایه‌وه بـو مه‌ککه و به‌شداری نه‌کرد،^۳ ئه‌و به نابه‌دلی هاتبمو بـویه گه‌رایه‌وه، به‌لام دواتر نه له‌ناو کوژراوندا بینرا و نه گه‌یشته‌وه مه‌ککه.^۴

۱ - سیر أعلام النبلاء للذهبي، ج 1، ص 206-211.

۲ - أسد الغابة، ج 4، ص 70-73.

۳ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 3، ص 266.

۴ - تاريخ الطبرى، ج 2، ص 29.

پوره‌كانى:

هه‌رچى پوره‌كانى بون، ئهوا له سه‌رى دايکىه‌وھ كچه‌كانى پىغەمبەرى خوا(علىه‌الله‌ب) بون(زهينه‌ب، روقىيە، ئومموكلثوم).

زهينه‌ب پوره‌گوره‌ى حه‌سنه و كچه‌گوره‌ى پىغەمبەر(علىه‌الله‌ب) بون،
به‌لام له سالى هه‌شته‌مى كۆچيدا كۆچى دوايى كرد.^۱

روقىيە كه ژنى عوثمانى كورى عه‌فان بون، كاتىك غەزاي به‌در روویدا روقىيە نه‌خوش بون، بويىه به ويستى پىغەمبەر(علىه‌الله‌ب) عوثمان لاي روقىيە مايىه‌وھ، به‌لام پىش ئه‌وه پىغەمبەر(علىه‌الله‌ب) بگاته‌وھ ناو مەدینه روقىيە كۆچى دوايى كرد.^۲

ئومموكلثوم كه له روقىيە بچووكتر بون و دواي مردىنى روقىيە خوشكى پىغەمبەر(علىه‌الله‌ب) ئه‌وى ماره كرد له عوسمانى كورى عه‌فان، به‌لام ئه‌ميش له سالى نوى كۆچيدا وەفاتى كرد و باوكى(پىغەمبەرى ئازىز(علىه‌الله‌ب)) نويىزى له سه‌ر كرد.^۳

۱ - أسد الغابة، ج 7، ص 144.

۲ - أسد الغابة، ج 7، ص 126.

۳ - أسد الغابة، ج 7، ص 421.

پوره‌کانى له سه‌رى باوکىه‌وه بريتى بون له:

ئوممو هانيئى كچى ئەبوو تالىب كه لە فەتحى مەككەدا موسىمان بۇو،
كاتىك موسىمان بۇو پەنای ھوبەيرەمىرىدى دا و پىغەمبەر يش (عىش)^{عَلَيْهِ السَّلَامُ}
پەناكه‌ى قبۇل كرد.^۱

جومانه‌ى كچى ئەبوو تالىب كه ئەم زووتر موسىمان بۇوبۇو، ئەوه‌بۇو
پىغەمبەر (عىش)^{عَلَيْهِ السَّلَامُ} لە دەستكەوتەكانى خەيىر سى كۆل خورماى پىدا.^۲

خالۇكانى:

سەبارەت بە خالۇكانى بريتى بون له كوره‌كانى پىغەمبەر (عىش)^{عَلَيْهِ السَّلَامُ} كه
ھەموويان ھەر بە مندالى كۆچى دواييان كردىبوو.

لەدايىكبوونى:

حه‌سنه‌نى كورى عهلى لە سالى سىيىھىمى كۆچى و لە ناوه‌پاستى مانگى
رەمه‌زاندا لەدايىك بۇو، رايەكىش دەلىت بەلكو لە ناوه‌پاستى مانگى

۱ - أسد الغابة، ج 7، ص 442.

۲ - أسد الغابة، ج 7، ص 56.

شەعباندا له دايىك بۇوه، رايىھكىش دەلىت سالىڭ پاش ئوحود له دايىك بۇو،
 رايىھك دەلىت بەلگو دوو سال پاش ئوحود له دايىك بۇوه.^۱

بەلام ئىبن حەجەر دەلىت راي دروستىر ئوهىيە كە لە ناوه‌پاستى
 رەمەزانى سالى سىيىھى مى كۆچىدا له دايىك بۇوه.^۲

پىش له دايىك بۇونى پىغەمبەرى خوا (عَلَيْهِ السَّلَامُ) دەيزانى كە فاتىمەي كچى
 مندالى دەبىت، ئەوهتا ئوممولفەضل دەلىت شەۋىيىك خەوم دى بىينىم بەشىڭ
 لە جەستەي پىغەمبەرى خوا (عَلَيْهِ السَّلَامُ) لە مالى مندایە، منىش ترسام و
 راچله‌كىم، ئىنجا هاتم بۆ لاي پىغەمبەرى خوا (عَلَيْهِ السَّلَامُ) و خەوهكەم بۆ
 گىرپايدى، ئەويش فەرمۇسى (خىرا رأيت)، تلد فاطمة غلاما، فتكلىنىن بلبن
 ابىنڭ قىم)، (خەوى خىرت دىوە، فاتىمە مندالىكى دەبىت و توپىش دەيگىريتە
 خۇ و دايىنلى دەكەيت و لە شىرى قوپەمى كورت دەدەيت پىيى)،
 ئوممولفەضل دەلىت ئەوهبوو حەسەن له دايىك بۇو، كە هيئرا بۆم شىرىم
 پىددەدا تا كەوتە گاكولكى، ئىنجا هيئنام بۆ لاي پىغەمبەر (عَلَيْهِ السَّلَامُ) و لە
 ژورەكەيدا دامنىشاند، حەسەن مىزى كرد، منىش دام له نىوان ھەردوو
 شانى، پىغەمبەر (عَلَيْهِ السَّلَامُ) پىيى ناخوش بۇو و فەرمۇسى (لەگەل كورەكەم

۱ - أسد الغابة، ج 2، ص 16.

۲ - الإصابة في تمييز الصحابة، ج 2، ص 68.

نه‌رمونیان به ره‌حمه‌تی خوات لی بیت، کوره‌که‌مت ئازار دا)، منیش و تم ئه‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا (عَلَيْهِ السَّلَامُ) جله‌که‌ت لابه‌ره و جلیکی تر بپوشه تا ئه‌وهت بۆ بشۆم، ئه‌ویش فه‌رمووی (إِنَّمَا يَغْسِلُ بَوْلَ الْجَارِيَةِ وَيَنْضَحُ بَوْلَ الْفَلَامِ)،^۱ (میزی کچ بیت جل ده‌شوردیت، ئه‌گه‌ر میزی کور بوو ئاپرژین ده‌کریت).

هه‌رچه‌نده ئه‌م گیپانه‌وهیه له هه‌ندی ریوایه‌تدا بۆ حوسه‌ین^۲ هاتووه له هه‌ندیکی تردا هاتووه (حه‌سهن یان حوسه‌ین)،^۳ به‌لام راستر وايه که حه‌سهن بووه، چونکه ئه‌وهیان که ده‌لیت حوسه‌ین بووه ذه‌هه‌بی به لوازی داناوه، ئه‌وهشیان ده‌لیت حوسه‌ین یان حه‌سهن بووه ئه‌لبانی به لوازی داناوه، به‌لام ئه‌و گیپانه‌وهی ده‌لیت حه‌سهن له‌دایکبوو شوعه‌یب ئه‌رناوو ط به صه‌حیحی داناوه.

۱ - مسنند احمد بن حنبل، الرقم 26276 و اللطف له، المعجم الكبير للطبراني، الرقم 2477، صححه شعيب الأرناؤوط.

۲ - المستدرک على الصحيحين، الرقم 4770، قال الذهبي في التلخيص منقطع ضعيف.

۳ - سنن ابن ماجة، الرقم 3920، ضعفه الألباني في صحيح و ضعيف سنن ابن ماجة، الرقم 3923.

ناونانی

کاتیک پیغه‌مبه‌ر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) هه‌والی بیست که فاتیمه‌ی کچی مندالی بووه خیرا چوو بق مالیان، فه‌رموموی(أروني ابني ما سمیتموه)،(ئاده‌ی کوره‌که مم نیشان بدهن، ناوی چیتان لی ناوه؟) عه‌لی کوری ئه‌بوو تالیبیش وقی ناوم ناوه حرب، پیغه‌مبه‌ر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) فه‌رموموی(بل هو حسن)،^۱ (بەلکو با ناوی حسه‌ن بیت)، به‌وه ناوی نرا حسه‌ن.

وەستانیک:

پیغه‌مبه‌ر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) له فه‌رموده‌یه کى صه‌حیدا ده‌فه‌رمویت(إن أحب أسمائكم إلى الله عبد الله و عبد الرحمن)،^۲ (خۆشترين ناوه‌کانتان لای خوا بريتىن له عەبدوللا و عەبدورەحمان)، به‌لام دەبىنین پیغه‌مبه‌ر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) ناوی کچه‌زاکانی خۆی به‌وه ناوه‌وه نه‌ناوه، ئایا ئەمە به‌لگەیه له‌سەر ناپاستى ئەو

^۱ - صحيح ابن حبان، الرقم 7068، المستدرک على الصحيحين، الرقم 4722، السنن الكبرى للبيهقي، الرقم 11141، مسند أحمد بن حنبل، الرقم 746، ضعفه الألباني في سلسلة الأحاديث الصحيحة، الرقم 3706، لكن حسنة شعيب الأرناؤوط، وصححة الذهبي في التلخيص.

^۲ - صحيح مسلم، الرقم 4068 و اللفظ له، سنن الترمذى، الرقم 2833، سنن ابن ماجة، الرقم 3725، سنن الدارمى، الرقم 2646، سنن أبي داود، الرقم 4319، السنن الكبرى للبيهقي، الرقم 17952، المعجم الكبير للطبرانى، الرقم 13143.

فه‌رموده‌یه یان ئه‌و گومانه دروست ده‌کات که‌پیغه‌مبه‌ر(صَلَّی اللہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) جوانترین ناوه‌کانی هه‌لنه‌بژارد بیت؟ ! !

له وه‌لامدا ده‌لیین:

ئه‌و فه‌رموده‌یه صه‌حیحه‌و گومانی تیدا نیه‌و له صه‌حیحی موسلمیشدا هاتووه، گومانیش نیه پیغه‌مبه‌ر(صَلَّی اللہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) هه‌میشه جوانترینی هه‌لبرداردووه، به‌لام ئه‌وهی پیغه‌مبه‌ر(صَلَّی اللہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) ئه‌و شته‌ی نه‌کردووه چه‌ند خالیک له خوده‌گریت:

یه‌که‌م: پیده‌چیت ئه‌و فه‌رموده‌ی دوای ئه‌وه فه‌رموبیت که کچه‌زاکانی له‌دایک بون و دوای ئه‌وه ئه‌و فه‌رموده‌ی فه‌رموبیت.

دووه‌م: پیده‌چیت پیغه‌مبه‌ر(صَلَّی اللہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) ئه‌وهی نه‌کرد بیت تا ئوممه‌تەکه‌ی وانه‌زانن ئه‌مه واجبه یان سوننه‌تیکی موئه‌ککه‌ده‌یه و به‌وه ناوی هه‌موو ئوممه‌تى پیغه‌مبه‌ر(صَلَّی اللہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) له چه‌ند ناویکدا به‌رته‌سک بیت‌وه، هر بؤیه ئه‌وه‌شی فه‌رمووه به هاوه‌لان و موسلمانانیشی نیشانداوه ده‌کریت ناوی ترى جوانیش بنیت له مندالی تازه له‌دایک بولو، به‌لام ناویک بیت که ئامازه‌ی خیری تیدا به‌دی بکریت، بؤیه ده‌بینین دوای پیغه‌مبه‌ریش(صَلَّی اللہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) هاوه‌لان به سه‌دان ناوی جیاوازیان ناوه له تازه له‌دایک‌بوان و ناوی

موسلمانانیان له چهند ناویکدا به رته سک نه کرد و دووه‌تهدو و جوان له په‌یام و مه‌به‌ستی پیغه‌مبه‌ر (صَلَّی اللہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) تیگه‌یشتون.

سییه‌م: پیغه‌مبه‌ر (صَلَّی اللہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) ریگه‌یه کی ترى نیشانی موسلمانان داوه که گرتنه‌به‌ری سوننه‌تی پیغه‌مبه‌رانی پیش‌شود له ناویاندا، ئه‌وه‌تا ده‌فرمومیت له سه‌ر سنه‌نگی مندالله‌کانی هاروون ناوی ئه‌م مندالانه‌م ناوه.

کاتیک حه‌سهن له دایک بیو پیغه‌مبه‌ر (صَلَّی اللہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) بانگی نویزی فه‌رموو به گویی
۱. حه‌سنه‌ندا.

سه‌باره‌ت به ماوهی پاش له دایکبیوونی ئه‌وا له لایه‌ن ئوممولفه‌ضلله‌وه شیری پیده‌درا، ئه‌وه‌تا ئوممولفه‌ضل ده‌گیپیت‌ه‌وه ده‌لیت ئوممولفه‌ضل ده‌لیت ئه‌وه‌بیو حه‌سهن له دایک بیو، که هینرا بۆم شیرم پیده‌دا تا که‌وته گاگولکی، ئینجا هینام بۆ لای پیغه‌مبه‌ر (صَلَّی اللہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) و له ژوره‌که‌یدا دام‌نیشاند، حه‌سهن میزی کرد، منیش دام له نیوان هه‌ردوو شانی، پیغه‌مبه‌ر (صَلَّی اللہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) پیی ناخوش بیو و فه‌رمووی (له‌گه‌ل) کوره‌که‌م نه‌رمونیان به ره‌حمه‌تی خوات لی بیت، کوره‌که‌مت ئازار دا)، منیش وتم ئه‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا (صَلَّی اللہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) جله‌که‌ت

۱ - سنن أبي داود الرقم 4462، سنن الترمذى، الرقم 1474 و قال حديث حسن صحيح، السنن الكبرى للبيهقي، الرقم 17949، مسند احمد بن حنبل، الرقم 26569، مسند الطیالسي، الرقم 1001، المعجم الكبير للطبراني، الرقم 927، مسند الروياني، الرقم 664، حسن الألباني في صحيح و ضعيف سنن أبي داود، الرقم 5105، ضعفه شعيب الأرناؤوط.

لابره و جلیکی تر بپوشه تا ئه و هت بۆ بشۆم، ئه ویش فه رمووی (إنما يغسل بول الجارية و ينضح بول الغلام)،^۱ (میزی کچ بیت جل ده شوردریت، ئه گهه میزی کورپ بوو ئاوپرژین ده کریت).

ئینجا پیغەمبەر(صَلَّى اللّٰهُ عَلٰيْهِ وَسَلَّمَ) گویزه بانهی کرد بۆ حهسهنه و دوو بهرانی بۆ سه ربپی.^۲

ئه بی رافع ده لیت: کاتیک حهسهنه له دایک بوو، فاتیمه چوو بۆ لای پیغەمبەر(صَلَّى اللّٰهُ عَلٰيْهِ وَسَلَّمَ) و وتنی ئایا گویزه بانه یه ک نه که م بۆ کورپ که م؟ ئه ویش فه رمووی (لا ولكن احلقي رأسه ثم تصدقني بوزن شعره من فضة على المساكين أو الأوفاض)، (نا، به لام سه ری بتاشه و به کیشی مووه تاشراوه کانی له زیو بکه به خیّر و بیده به هه ژاران و ئه و هاوه لانهی له مزگه وتن و ده ستکورتن یان ئه هلی صوففه)، فاتیمه ش چوو ئه وهی کرد.^۳

۱ - مسند أحمد بن حنبل، الرقم 26276 و اللطف له، المعجم الكبير للطبراني، الرقم 2477، صححه شعيب الأرناؤوط.

۲ - السنن الكبرى للنسائي، الرقم 4415، صححه الألباني في صحيح و ضعيف سنن النسائي، الرقم 4219.

۳ - مسند أحمد بن حنبل، الرقم 26566، مصنف ابن أبي شيبة، الرقم 23722، المعجم الكبير للطبراني، الرقم 913، السنن الكبرى للبيهقي، الرقم 17945، ضعفه شعيب الأرناؤوط، و قال الألباني: وهذا إسناد حسن لولا أن شريكه وهو ابن عبد الله القاضي سيء الحفظ لكنه لم يتفرد به.

لیره‌دا پرسیاریک دروست ده‌بیت: خو پیغه‌مبه‌ر(صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) گویزه‌بانه‌ی کردبوو بۆ حسه‌ن ئیتر بۆچی فاتیمه ئه‌مه‌ی وت؟ یانی ده‌بیت کام له‌م دوو فه‌رموده راست بن؟

له وه‌لامدا ده‌لیین: له‌وانه‌یه بۆ ئه‌وه بوبیت پیغه‌مبه‌ر(صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) خۆی گویزه‌بانه‌ی بۆ کردبوو، بۆیه فاتیمه‌ش ویستی خویشی گویزه‌بانه‌ی بۆ بکات، به‌لام پیغه‌مبه‌ر(صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) رئی پی نه‌دا، له‌وانه‌شە بۆ ئه‌وه بیت که پیغه‌مبه‌ر(صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) رئی پی نه‌دا له‌به‌ر ئه‌وه‌ی باری زیانی فاتیمه‌و عه‌لی نور سه‌خت بوو و ده‌ست کورت بوون، بۆیه رینموونی کرد بۆ جوریک له خیزکردن.^۱

به پی کیپانه‌وه‌یک له رۆژی حه‌وتەمی له دایکبۇونىدا حسه‌ن خه‌تەنە کراوه، جابر ده‌لیت پیغه‌مبه‌ر(صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) له رۆژی حه‌وتەمی له دایکبۇونى حسه‌ن و حوسه‌ینىشدا خه‌تەنەی كردون.^۲

حسه‌نه کوری عه‌لی له سه‌ردەمی پیغه‌مبه‌ردا(صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ)

ئوسامه‌ی کوری زهید ده‌لیت من حسه‌ن پیکه‌وه بوبین، پیغه‌مبه‌ر(صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ئیمەی ده‌گرتە کوش و ده‌یفه‌رمومو(اللَّهُمَّ إِنِّي أَحُبُّهُمَا

^۱ - فتح الباری، ج 9، ص 596.

^۲ - السنن الکبری للبیهقی، الرقم 16322، المعجم الأوسط للطبرانی، الرقم 6826.

فأحبهما)،^۱ (خوايه من ئەم دوانەم خوش دەوین، دەی توش خۆشت بويين).

هەروەها ئوسامەی کورپی زەيد بەسەرھاتىكى تر دەگىرپىتەوە دەلىت: شەۋىئك دام لە دەرگاي مالى پىغەمبەر(عَلَيْهِ السَّلَامُ وَسَلَّمَ) پىغەمبەرم(عَلَيْهِ السَّلَامُ وَسَلَّمَ) بە جۆرىك شتىكى لە خۆى گرمۇلە كردىبوو كە نەمدەزانى چىه، جا كە ئىشەكەم تەواو بۇو وتم بە پىغەمبەر(عَلَيْهِ السَّلَامُ وَسَلَّمَ) ئەوه چىت پىئىه وا بەرگت بۇ گرمۇلە كردىووه؟ پىغەمبەر(عَلَيْهِ السَّلَامُ وَسَلَّمَ) كە بەرگەكەى لابرد بىنيم حەسەن و حوسەينى لە باوهش ناوهو فەرمۇسى(هداان ابناي و ابنا ابنتى اللهم أحبهما فأحبهما و أحب من يحبهما)،^۲ (ئەوه دوو كورپەكەمن، كورپانى كچەكەمن، خوايه من ئەم دوانەم خوش دەوین دەی تۆيش خۆشت بويين و ئەوهشت خوش بوييت كە ئەم دوانەي خوش دەوین).

۱ - صحيح البخاري، الرقم 3558، السنن الكبرى للنسائي، الرقم 7901، السنن الكبرى للبيهقي، الرقم 19600، مسنده احمد بن حنبل، الرقم 21261، مسنده ابن أبي شيبة، الرقم 31544، المعجم الكبير للطبراني، الرقم 2576.

۲ - سنن الترمذى، الرقم 3787، حسن الألبانى فى صحيح و ضعيف سنن الترمذى، الرقم 3769، صحيح ابن حبان، الرقم 7077، مصنف ابن أبي شيبة، الرقم 31543، السنن الكبرى للنسائي، الرقم 8252، المعجم الصغير للطبراني، الرقم 552.

به رائی کوری عازب ده‌لیت پیغه‌مبه‌ر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) راده‌ما له حهسهنه و حوسه‌ین و ده‌یفه‌رموو (اللهم إني أحبهما فأحبهما)،^۱ (خوایه من ئه‌م دوانه‌م خوش ده‌وین، ده‌ی تؤیش خوشت بويین).

به رائی کوری عازب ده‌لیت پیغه‌مبه‌ری خوام(عَلَيْهِ السَّلَامُ) بینی حهسهنه کوری عهله‌ی له قه‌لادوشکان نابوو و ده‌یفه‌رموو(اللهم إني أحبه فأحبه)،^۲ (خوایه من خوشم ده‌ویت ده‌ی تؤیش خوشت بويیت).

ئه‌بوو هوره‌یره ده‌لیت پیغه‌مبه‌ری خوام(عَلَيْهِ السَّلَامُ) بینی حهسهنه کوری عهله‌ی له قه‌لادوشکان نابوو و لیکه‌کانی حهسهنه‌یش ده‌پژان به‌سهر پیغه‌مبه‌ردا(عَلَيْهِ السَّلَامُ).^۳

ئه‌بوو هوره‌یره ده‌لیت جاریک له‌گه‌ل پیغه‌مبه‌ر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) له بازاری مه‌دینه بوبوم، پیغه‌مبه‌ر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) چوو و منیش چووم، پیی فه‌رمووم(أین لکع)(کوا

۱ - سنن الترمذی، الرقم و قال حدیث حسن صحيح، صححه الألبانی في صحيح و ضعیف سنن الترمذی، الرقم 3782.

۲ - صحيح البخاری، الرقم 3560، صحيح مسلم، الرقم 4552، صحيح ابن حبان، الرقم 7072، سنن الترمذی، الرقم 3801، مصنف ابن أبي شيبة، الرقم 31553، مسند أحمد بن حنبل، الرقم 18209، المعجم الكبير للطبراني، الرقم 2518.

۳ - مسند أحمد بن حنبل، الرقم 9568، سنن ابن ماجة، الرقم 656، صححه الألبانی في صحيح و ضعیف سنن ابن ماجة، الرقم 658، كما صححه شعیب الأرناؤوط علی شرط مسلم.

لوکه‌ع)-وشهی لوکه‌ع بۆ خۆشی بۆ مندالا بەکارده‌هینرا، سی جار ئەوهی فەرمۇو، ئىنجا فەرمۇوی(حهسهنه‌ی کوری عهله‌ی بانگ بکه)، منیش چووم بىئىم حهسهنه دەرۋات بە رىدا و ملىوانىك لە مليدايىه، پىغەمبەر(علیه‌ی‌الله‌عاصم) بە دەست ئاماژه‌ی بۆ كرد و ئەويش ئاماژه‌ی بۆ كرد-واته پىغەمبەر(علیه‌ی‌الله‌عاصم) باوه‌شى بۆ كردەوه و بە ئاماژه‌ی دەست بانگى كرد-، كە حهسهنه هات پىغەمبەر(علیه‌ی‌الله‌عاصم) گرتىيە كوش و فەرمۇوی(خوايىه من خوشم دەۋىت دەھى تۆيىش خۆشت بويىت و ئەوهشىت خۆش بويىت كە ئەوى خۆش دەۋىت)، ئەبۇوهورەيرە دەللىت ئىتر دواى ئەو فەرمایىشىتە پىغەمبەر(علیه‌ی‌الله‌عاصم) كەس نەبوو هيىندى حهسهنه‌ی کوری عهله‌ی لام خۆشەويىست بىت.^۱

ئەبوو هورهەيرە دەللىت پىغەمبەر(علیه‌ی‌الله‌عاصم) دەيىفەرمۇو(من أحب الحسن و الحسين فقد أحبني، ومن أبغضهما فقد أبغضني)،^۲ (ھەركەس حهسهنه و حوسەينى خۆش بويىت ئەوه منى خۆش ويستووه، ھەركەسىيش رقى بىت لېيان ئەوه رقى لە منه).

^۱ - صحيح البخاري، الرقم 5552 و اللفظ له، صحيح مسلم، الرقم 4550، صحيح ابن حبان، الرقم 7073، مسند أحمد بن حنبل، الرقم 8174، مسند الحميدي، الرقم 1004.

^۲ - سنن ابن ماجة، الرقم 142، مسند أحمد بن حنبل، الرقم 7672، مسند أبي يعلى الموصلي، الرقم 6084، المعجم الأوسط للطبراني، الرقم 4895، حسن الألباني في صحيح و ضعيف سنن ابن ماجة، الرقم .143

ئهبووهوره‌یره دهلىت جاريک ئهقره‌عى کورى حابيسى تەميمى لاي پيغەمبەر(عليه السلام) دانىشتبوو، پيغەمبەر(عليه السلام) حسنه‌نى کورى عهلى ماچ كرد، ئهقره‌ع وتنى من ده کورم ھېيە تا ئىستا هيچكاميانم ماچ نەكىدووه، پيغەمبەريش(عليه السلام) سەيرىكى كرد و پاشان فەرمۇسى(من لا يرحم لا يرحم)،^۱ (ئوهى مىھرو سۆزى نەبىت مىھر و سۆزى بۇ نابىت).

ھەروهە ئهبوو هوره‌یره دەگىرىتەوە دهلىت رۆزىك پيغەمبەرم(عليه السلام) بىنى چوو بۇ بەر دەرگاي مالى فاتىمەو فەرمۇسى ئەى حسنهن، ئهوهبوو حسنهن هاتە دەرھوھ بۇ لاي، پيغەمبەر(عليه السلام) دەمى ماچ كرد و زمانى مژى و گرتىيە كوش، ئهبووهوره‌یره دهلىت سويند بە خوا ئىتە تا ئىستاش بەردهوام حسنهنم خوش دەۋىت.^۲

ئهبووهوره‌یره دهلىت حسنه‌نى کورى عهليم بىنى له ژوورەكەى پيغەمبەر(عليه السلام) بۇ و پەنجه‌كانى دەكرد بە ناو رىشى پيغەمبەردا(عليه السلام) و پيغەمبەريش(عليه السلام) زمانى دەكرد بە دەمیدا، واتە زمانى حسنه‌نى دەكرد

۱ - صحيح البخاري، الرقم 5657، صحيح مسلم، الرقم 4383، صحيح ابن حبان، الرقم 458، سنن أبي داود، الرقم 4562، مسنند أحمد بن حنبل، الرقم 7105.

۲ - المعجم الأوسط للطبراني، الرقم 6586.

به ده‌می خویدا، ئینجا فه‌رموموی(خوایه من خوش ده‌ویت، دهی تقویش خوشت بویت و ئه‌وهشت خوش بویت که حسه‌نه‌ی خوش ده‌ویت).^۱

جاریک حسه‌نه‌ی کوری عه‌لی له خزمه‌تی پیغه‌مبه‌ردا(عَلَيْهِ السَّلَامُ) بیو، برپیک خواردنی صه‌ده‌قه دازابیو، ئه‌ویش دانه‌یه‌کی خسته ده‌میه‌وه، پیغه‌مبه‌ریش(عَلَيْهِ السَّلَامُ) فه‌رموموی(کخ کخ) بۆ ئه‌وهی فریّی برات، ئینجا پیّی فه‌رمو(اما شعرت أنا لا نأكل الصدقة)،^۲ (مه‌گه‌ر بیرت نه‌ماوه که ئیمه له صه‌ده‌قه ناخوین).

ئه‌نه‌سی کوری مالیک ده‌لیت هیچ که‌س نه‌بیو هیندھی حسه‌نه‌ی کوری عه‌لی له پیغه‌مبه‌ر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) بچیت.^۳

عائیشه‌ی دایکی باوه‌رداران ده‌لیت: به‌یانیه‌ک پیغه‌مبه‌ر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) چوویه ده‌ره‌وه‌و جلیکی خوری له‌بهر بیو که له مووی رهش دروستکرابیو، ئینجا حسه‌نه‌ی کوری عه‌لی هات و پیغه‌مبه‌ر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) هینایه ثوره‌وه، دوای

۱ - معجم ابن الأعرا比، الرقم 1326، معجم ابن المقرئ، الرقم 631.

۲ - صحيح البخاري، الرقم 1431، صحيح مسلم، الرقم 1843، مستخرج أبي عوانة، الرقم 2106، صحيح ابن حبان، الرقم 3353، سنن أبي داود، الرقم 3933، سنن الدارمي، الرقم 1645، مصنف ابن أبي شيبة، الرقم 35844، السنن الكبرى للنسائي، الرقم 8371، السنن الكبرى للبيهقي، الرقم 12359، مسنند أحمد بن حنبل، الرقم 9954، مسنند الطيالسي، الرقم 2593.

۳ - صحيح البخاري، الرقم 3563، سنن الترمذى، الرقم 3794، صحيح ابن حبان، الرقم 7083.

ماوه‌یه‌کی تر حوسه‌ین هات و له‌گه‌لی هاته ژووره‌وه، دواتر فاتیمه هات و پیغه‌مبه‌ر(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) ئه‌ویشی هینایه ژووره‌وه، ئینجا عه‌لیش هات و پیغه‌مبه‌ر(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) ئه‌ویشی هینایه ژووره‌وه، ئینجا پیغه‌مبه‌ر(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) ئه‌م ئایه‌ته‌ی خوینده‌وه (إِنَّمَا يَرِيدُ اللَّهُ لِيذَهَبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلُ الْبَيْتِ وَيَطَهِّرُكُمْ تطهیرا).^۱

پیغه‌مبه‌ر(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) نزای په‌نادانی بۆ حه‌سنه و حوسه‌ین ده‌فه‌رموو و ده‌یفه‌رموو: (باوکتان به‌وه داوای په‌نای ئیسماعیل و ئیسحاقي ده‌کرد: أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَةِ مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ وَّهَامَةٍ وَّمِنْ كُلِّ عَيْنٍ لَّامَةً).^۲

ئه‌گه‌ر سه‌یر بکه‌ین ژیانی حه‌سنه له خزمه‌ت پیغه‌مبه‌ردا(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) یه‌کپارچه بربیتی بوبه له وه رگرتنى ناز و خوش‌هويستى پیغه‌مبه‌ر(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ)، ده‌یگرته کوش، ماچى ده‌کرد، خوش‌هويستى خوى بۆ نیشان ده‌دا، نزای بۆ ده‌کرد، ده‌یخسته قه‌لادوشکانی، زمانی ده‌مژى، ده‌یبرد بۆ سه‌ر مینبه‌ر

۱ - صحيح مسلم، الرقم 4554، مصنف ابن أبي شيبة، الرقم 31462، السنن الكبرى للبيهقي، الرقم 2662

۲ - صحيح البخاري، الرقم 3207 و اللفظ له، سنن ابن ماجة، الرقم 3522، صحيح ابن حبان، الرقم 1017، سنن أبي داود، الرقم 4133، سنن الترمذى، الرقم 2037، مصنف ابن أبي شيبة، الرقم 23072، السنن الكبرى للنسائي، الرقم 10416، مسنند احمد بن حنبل، الرقم 2339، المعجم الأوسط للطبراني، الرقم 2315.

له‌گه‌ل خویدا، له نویزدا که ده‌چوویه سه‌ر پشتی به نه‌رمی سه‌ری به‌رز ده‌کردوه، هتد...، چهندین به‌سه‌رهات که له هه‌موویاندا خوش‌هويستی خوی بۆ حسه‌ن نیشان داوه داوای کردوه خوا خوشی بویت و ئه‌وهشی خوش بویت که حسه‌نه‌ی خوش ده‌ویت.

ئه‌بى به‌کره ده‌لیت پیغه‌مبه‌ر(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) له مزگه‌وت به‌نویزى بۆ ده‌کردین و حسه‌نه‌یش بچووک بuo ده‌هات، که پیغه‌مبه‌ر(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) سوچده‌ی ده‌برد حسه‌ن ده‌چوویه سه‌ر کولى، پیغه‌مبه‌ریش(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) نظر به نه‌رمی و هیواشى سه‌ری به‌رز ده‌کردوه، هاوه‌لان و تیان ئه‌ی پیغه‌مبه‌ر(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) تو له‌گه‌ل ئه‌م مندالله جوئیک سوژ ده‌نویتیت که نه‌ماندیوه له‌گه‌ل که‌سى تر وابکه‌یت، ئه‌ویش فه‌رمومى(إِنَّ رِيْحَانَتِي مِنَ الدُّنْيَا، إِنَّ أَبْنَى هَذَا سَيِّدًا وَعَسَى اللَّهُ أَنْ يَصْلِحَ بَيْنَ فَتَّيْنِ مِنَ الْمُسْلِمِينَ)،^۱ (ئه‌م کوره‌م ره‌یحانه‌ی منه له دنیادا، ئه‌م کوره‌م سه‌بیده و هیوام وايه خوا بیکاته هۆی چاککردنی نیوانی دوو ده‌سته‌ی موسلمانان).

ئه‌بى به‌کره ده‌لیت رۆژیک پیغه‌مبه‌ر(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) حسه‌نه‌ی هینا و له‌گه‌ل خوی برديه سه‌ر مینبه‌ر و فه‌رمومى(ابنی هذا سید و لعل الله أن يصلاح به بين

^۱ - صحيح ابن حبان، الرقم 7074، مسنون أحمد بن حنبل، الرقم 20005، المعجم الكبير للطبراني، الرقم 2527، مسنون الطيالسي، الرقم 904، صححه شعيب الأرناؤوط.

فَتَتِينَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ)،^۱ (ئەم کورەم سەيىدەو ھيام وايە خواى گەورە به‌هۆيەوە نیوانى دوو دەستەی موسىمانان رېكبات).

ئەبى سەعىدى خودرى دەلىت: پىغەمبەرى خوا(عَلَيْهِ السَّلَامُ) فەرمۇسى(الحسن و الحسين سیدا شباب أهل الجنه)،^۲ (حەسەن و حوسەين گەورەي گەنجانى به‌هەشتن).

حەسەن كە لە خزمەتى پىغەمبەردا(عَلَيْهِ السَّلَامُ) بۇو فەرمۇدەي لىيۆه دەبىست و ئەو فەرمۇدانەشى دەگىرایەوە،^۳ لهانە حەسەن دەلىت پىغەمبەر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) نزايدى فىر كىدەم تا لە قنووتى نويزى ويتردا بىخويىنم(اللّٰهُمَّ اهْدِنِي فِيمَا نَهِيْتَ ، وَعَافِنِي فِيمَا عَفَيْتَ ، وَتُولِّنِي فِيمَا تُولِّيْتَ ، وَبَارِكْ لِي فِيمَا أَعْطَيْتَ ، وَقُنِّيْ فِيمَا قُنِّيْتَ).

^۱ - صحيح البخاري، الرقم 3450 و اللفظ له، سنن أبي داود، الرقم 4064، السنن الكبرى للنسائي، الرقم 1699، السنن الكبرى للبيهقي، الرقم 11140، مسنند أحمد بن حنبل، الرقم 19891.

^۲ - السنن الكبرى للنسائي، الرقم 8253، سنن الترمذى، الرقم 3786، مصنف ابن أبي شيبة، الرقم 31537، مسنند احمد بن حنبل، الرقم 10762، مسنند أبي يعلى الموصلى، الرقم 1134، المعجم الكبير للطبراني، الرقم 2545، قال الألبانى في سلسلة الأحاديث الصحيحة، الرقم 796، حديث حسن صحيح.

^۳ - المطالب العالية لابن حجر، الرقم 626، صحيح ابن خزيمة، الرقم 1023.

شر ما قضیت ، فإنك تقضي ولا يقضى عليك ، وإنه لا يذل من واليت ، تباركت ربنا وتعالیت).^۱

کاتیک قوره‌یشیه کان په یمانیان شکاند و پیغه‌مبه‌ر(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) بپیاریدا هیّرش بباته سه‌ر مه‌که و فه‌تحی بکات، ئه بوسوفیان هات تا ریکه‌وتنه‌که دریز بکاته‌وه، که چووه خزمه‌ت پیغه‌مبه‌ر(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) پیغه‌مبه‌ری خوا(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) وه لامی نه دایه‌وه، بؤیه چوو تکای له ئه بوبه‌کر و عومه‌ر و عه‌لی کرد تا لای پیغه‌مبه‌ر(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) سکالای بؤ بکهن، ئه وه ببو که چوو بؤ لای عه‌لی حه‌سنه‌نی کوری عه‌لی مندالیک ببو له به‌رده‌میدا یاری ئه‌کرد، عه‌لیش وه ک ئه‌وانی تر ئه بوسوفیانی بیهیوا کرد و وته پیغه‌مبه‌ر(عَلَیْہِ وَاٰلِہٖہ وَسَلَّمَ) بپیاریکی داوه که که سمان بؤی نیه قسه‌ی تیدا بکات.^۲

۱ - صحيح ابن خزيمة، الرقم 1024، صحيح ابن حبان، الرقم 949، سنن الدارمي، سنن ابى داود، الرقم 1227، سنن ابن ماجة، الرقم 1174، سنن الترمذى، الرقم 446، الرقم 1603، السنن الكبرى للنسائي، الرقم 1419، السنن الكبرى للبيهقي، الرقم 2921، مسند احمد بن حنبل، الرقم 1654، صححه الألباني في صحيح و ضعيف سنن ابن ماجة، الرقم 1178، كما صححه شعيب الأرناؤوط.

۲ - تاريخ الطبرى، ج 2، ص 154.

حهسهنه‌ی کوری عهله‌ی له سه‌ردہ‌می خیلافه‌تی راشیدیندا

حهسهنه‌ی کوری عهله‌ی له سه‌ردہ‌می ئهبووبه‌کری صدیقدا

حهسهنه‌ی کوری عهله‌ی له سه‌ردہ‌می خلیفه راشیدینه‌کاندا ریز و خوش‌ویستی نقری ههبوو، ئهبووبه‌کری صدیق که نزیکترین هاوه‌لی پیغه‌مبه‌ر(علی‌الله‌عاصی) بwoo دهیزانی حهسنهن چهند خوش‌ویست بwoo لای پیغه‌مبه‌ر(علی‌الله‌عاصی).

چهند شه‌ویکی که م به‌سهر و هفاتی پیغه‌مبه‌ردا(علی‌الله‌عاصی) تیپه‌پ ببووبوو، ئهبووبه‌کری صدیق نویزی عهسری کرد بق موسلمانان، که لیبوبونه‌وه هاته‌دهره‌وه عه‌لیش له‌گه‌لیدا بwoo ده‌رویشن به ریدا، ئهبووبه‌کر حهسهنه‌ی بینی که له‌گه‌ل چهند مندالیک یاری ده‌کرد، ئهبووبه‌کر حهسهنه‌ی گرتە قه‌لا‌دوشکان و دهیوت له پیغه‌مبه‌ر(علی‌الله‌عاصی) ده‌چیت نهک له عهله‌ی، عه‌لیش پیده‌که‌نی.^۱

حهسنهن ئاماده‌ی کاتی و هفاتی ئهبووبه‌کری صدیق بwoo، حهسنهن ده‌لیت کاتیک ئهبووبه‌کر سه‌ردہ‌مہرگی هات به عائیشه‌ی و ت ئه‌ی عائیشه سه‌یری ئه‌و

^۱ - مسنند احمد بن حنبل، الرقم 43 و اللفظ له، صحيح البخاري، الرقم 3370، مسنند أبي يعلى الموصلي، الرقم 33، المعجم الكبير للطبراني، الرقم 2464، دلائل النبوة للبيهقي، الرقم 239،

وشتره بکه که له شیره‌که یمان ده خوارده‌وهو ئه و ته‌شته‌ی به‌کارمان ده‌هینا و ئه و به‌رگه‌ی ده‌مانپوشی، ئیمه کاتیک کاروباری موسلمانانمان به‌دهست بwoo ئه و شتانه‌مان به‌کارده‌هینا، جا ئه‌گه مردم ئه‌وانه ببه بـ عومه‌ر، ئه‌وه‌بوو که ئه‌بووبه‌کر مرد ئه و شتانه‌ی نارد بـ عومه‌ر، ئه‌ویش و تی خوا لیت رازی بیت ئه‌ی ئه‌بووبه‌کر، باری ئه‌وه‌ی دوای خوتت قورس کرد.^۱

حسه‌نهی کورپی عهلهی له سه‌رد‌همی عومه‌ری کورپی خه‌تابدا

هه‌روه‌ها عومه‌ری کورپی خه‌تابیش ریزیکی زوری دهنا له بنه‌ماله‌ی پیغه‌مبه‌ر(عَلَيْهِ السَّلَامُ)، ئه‌وه‌تا کاتیک ده‌یه‌ویت به‌خششی خه‌لک دیاری بکات، راویزی کرد به عه‌بدوره‌حمانی کورپی عهوف، عه‌بدوره‌حمانیش و تی له خوته‌وه دهست پـ بکه، چونکه تو شیاوتیریت به‌وه، عومه‌ریش و تی نا سویند به‌خوا له نزیکترین که‌سه‌کانی پیغه‌مبه‌ره‌وه(عَلَيْهِ السَّلَامُ) دهست پـ ده‌که‌م، ئینجا له‌وانه‌ی به‌شداری به‌در بون، به‌وجوره ده‌چم تا ده‌گاته خۆم، ئه‌وه‌بوو يه‌که مجار پینج هه‌زاری بـ پـ وه بـ عهلهی کورپی ئه‌بوو تالیب، دواتر بـ هاشمیه به‌شداربووه‌کانی به‌در.^۲

۱ - المعجم الكبير للطبراني، الرقم 36.

۲ - مصنف ابن أبي شيبة، الرقم 32250.

بیلالی کوری ره‌باخی بانگبیزی پیغه‌مبه‌ر(بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ) که دوای و هفاتی پیغه‌مبه‌ر(بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ) چووبیوو بُو شام، خه‌ویکی دی به پیغه‌مبه‌ری خواوه(بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ)، له خه‌وه‌که‌یدا پیغه‌مبه‌ری خوا(بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ) پیی فه‌رموو ئه‌موو جه‌فاو دوورگیریه چیه ئه‌ی بیلال، ئایا کاتی نه‌هاتووه سه‌ردانم بکه‌یت، ئیتر بیلال به خه‌فهت و دلداگیرانه‌وه له‌خه‌و راچله‌کی، سواری ولاخه‌که‌ی بُوو به‌ره‌وه مه‌دینه، چوویه لای گوره‌که‌ی پیغه‌مبه‌ر(بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ) و ده‌گریا، له کاته‌دا حه‌سنه و حوسه‌ین-دوو ره‌یحانه‌که‌ی پیغه‌مبه‌ر(بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ)- هاتن بُو ئه‌وی، ئیدی یادگاریه‌کانی باپیره‌ی ئازیزیان بیر ده‌که‌وته‌وه کاتیک بیلالیان ده‌بینی، بیلال ده‌یگوشین به خوییدا و ماچی ده‌کردن، حه‌سنه و حوسه‌ین و تیان زور به تاسه‌وهین بانگت ببیستین، ئه‌ویش دلی دوو ره‌یحانه‌که‌ی نه‌شکاند و بانگی دا، ده‌نگی بانگی بیلال له مه‌دینه‌دا به‌رزبوبیه‌وه، هر که و تی الله أكْبَرْ خَلْكَى مَهْدِينَ رَأَيْهِ رِينَ، تَا گَهْ يَشْتَهِ أَشْهَدَ أَنْ مُحَمَّداً رَسُولُ اللهِ ئیتر گریان هه‌موانی گرته‌وه، دوای پیغه‌مبه‌ری خوا(بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ) رۆژیکی تری وا نه‌بینرابوو ئاوا گریان هه‌موان بگریته‌وه.^۱

^۱ - أَسْدُ الْغَابَةِ، ج 1، ص 307، سير أعلام النبلاء، ج 1، ص 358، قال الذهيبي إسناده لين و هو منكر.

حسه‌نه کوری عه‌لی له سه‌رد همی عوثمانی کوری عه‌ففاندا

کاتیک هیش کرایه سه‌ر ماله‌که‌ی عوثمانی کوری عه‌ففان و ویستیان
بیکوژن، حسه‌نه کوری عه‌لی له‌گه‌ل چهند هاوه‌لیکی تردا له مالی عوثمانی
کوری عه‌ففاندا مایه‌وه و به‌رگری ده‌کرد، به‌لام عوثمان داوای لیکردن
وازبین و نه‌جه‌نگن،^۱ کاتیکیش عوثمان شه‌هید کرا و ژنه‌که‌ی هاورای کرد،
هه‌ریه‌ک له حسه‌ن و حوسه‌ین و چهند که‌سیکی تر چوونه ژووره‌وه،^۲
سه‌یریان کرد عوثمان شه‌هید کراوه و سه‌ری بپراوه.^۳

ئیبنولعه‌ره‌بی له و باره‌یه‌وه ده‌لیت:

ئه‌وهش چه‌سپاوه که حسه‌ن و حوسه‌ین و ئیبن زوبه‌یر و ئیبن
عومه‌ر و مه‌روان هه‌موویان به‌چه‌که‌وه چوون بۆ مال-بۆ به‌رگری کردن
له عوثمان- به‌لام ئه‌و پی‌ی وتن بپیارم بۆتان ئه‌وه‌یه بگه‌رینه‌وه
چه‌که‌کانتان دابنین و له مالی خوتان بمنینه‌وه...

عه‌بدولای کوری عامری کوری ره‌بیعه ده‌لیت: من له‌گه‌ل عوثمان له
ماله‌وه بووم، وتی بزانه کی گویرایه‌لی فه‌رمانی منه پی‌ی بلی دهست و
چه‌کی بگریته‌وه و به‌کاری نه‌هینیت، پاشان وتی ئه‌ی ئیبن عومه‌ر

۱ - تاریخ الإسلام للذهبي، ج 3، ص 452.

۲ - تاریخ الإسلام للذهبي، ج 3، ص 459.

ههسته-ئه‌وکات ئیبن عومه‌ر شمشیریکی بەدەسته‌وو بۇو-بىرۇ ئە و
هەوالە بە خەلکەکە.

ئیبن عومه‌ر و حسنه‌نى کوری عه‌لیش چۈونەدەرەوەو
ئاشۇوبكىپانىش- چۈونە ناو مالەکەو عوسما‌نیان كوشت...

حسنه‌نى کوری عه‌لى كۆتا كەس بۇو كە لەلای ما‌بۇوييەوە، چۈنكە
حسنه‌ن و حوسه‌ین و ئیبن عومه‌ر و ئیبن زوبه‌ير و مەروان ھاتبۇون بۆ¹
لای، ئەويش زۆر جەختى لېكىرىدەوە چەكەكانیان دابىنین و
بچنەدەرەوە بچنەوە بۆ مالى خۆيان...

ئیبن زوبه‌ير و مەروان پىیان وە: ئىمە بپىارمان لەسەر خۆمان
داوهو وازناھىنین، عوثمانىش دەرگاکەی كردەوەو لە راستىرىن
گىپانەوەدا ھاتووه- چۈونە ژۇورەوە بۆ لای.²

ھەريەك لە عەبدوللای کوری زوبه‌ير و حسنه‌نى کوری عه‌لى و
مەروانى کوری حەكم لە كاتى بەرگىركىدنیان لە عوثمانى کورى
عەفغان بىرىندار بۇون.³

١ - ابن العربي، العواصم من القواصم.

٢ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 7، ص 188.

٣ - ابن العربي، العواصم من القواصم.

کاتیک ههوالی شههیدبوونی عوسمان گهیشت به عهله کورپی ئهبووتالیب، عهله تههواو شلەژا و هاودههم به طله‌لھە زوبهیر و سهعد چوون بۆ لای عوسمان و بینییان کوژراوه، عهله تووره ببو له حهسنه و حوسهین و وتی ئیوه له بھر ده‌رگا بون و هیشتنان ئه‌میری باوه‌رداران بکوژریت؟! ئهوانیش و تیان ئیمه ئاگادار نه‌بوین به کوژرانی، عهله دهستی به رزکردھو و بۆگزیکی دا له حهسنه و دای به‌سهر سنگی حوسه‌ینیشدا، قسەشی وت به موحه‌ممەدی کورپی طله‌لھە عهله‌بدولای کورپی زوبهیر.^۱

حهسهنه کورپی عهله له سه‌ردھمی عهله کورپی ئهبوو تالیبدا (تولیه)

کاتیک عوثمان شههید کرا دوای ئه‌وه به‌یعه‌تی خیلافه‌ت درا به عهله کورپی ئه‌بوو تالیب، به‌لام کیشەکه له‌وھدا ببو به‌یعه‌تکه هه‌موو موسلمانانی له‌خونه‌گرت، به‌لکو به‌ھۆی راجیایی سه‌باره‌ت به خوینی عوثمان فیتنه‌یهک له‌نیوان هاوه‌لاندا روویدا، ئه‌ویش بوبویه هۆی روودانی هه‌ردوو جه‌نگی جه‌مەل و صفين، دواجاریش کیشەکه هر بهو باره‌یه‌وه مايه‌وه تا له‌سهر دهستی حهسهنه کورپی عهله فیتنه‌که کوژایه‌وه.

^۱ 0 الثقات لابن حبان، ج2، ص 265.

بهو بەیعه‌تدانه موعاویه له شام و خەلکی شام مانه‌وهو بەیعه‌تیان نهدا به عهله، جگه لهوھی تەلحەو زوبه‌یرو دایکی باوه‌رداران عائیشەش ئىجتیهادیان وابوو دەبیت بکوژانی عوثمان يەكسەر بکوژریئەوە، بەلام عهله کورپی ئەبووتالیب راي وابوو پەلە نەکریت له کوشتنەوەیان چونکه ئەوان لهناو مەدینەدان و سەربازانی دەولەتى ئىسلاممیش له دەرهوھن و ئەگەر هەبە خىرا بکریت له لىدانيان بتوانن مەدینە بگرن.

بەھەرحال ئەمە بوبويه هوی کەوتنه‌وھی فیتنەيەكى گەورە كە ئەنجامىّكى دلتەزىئى ھەبوبو بۆ موسلمانان و تا ئەمرىقش ئاهى داخى ئەو فیتنەيە لاي موسلمانان گەرمەو هيشتا خەفه‌تیان بهو فیتنەيە دانەمرکاوهتەوھو بوبو بە چەكىك بەدەست دوژمنانى ئىسلام و مىرثووی ئىسلامى و ھاوه‌لانەوھ تا داخى دلى خۆيان بېذن.

حهسهنه‌ی کورپی عهله بەیعه‌تى دا به عهله باوکى و له‌گەلیدا مايەوھ، كاتىك سەربازگەكەی عهله لە رەبىدە بوبو تا بچن بۆ جەنگى دىز بە تەلحەو زوبه‌ير، پاش ئەوھى نويىزيان كرد، حهسەن چوو بۆ لاي عهله باوکى و له لاي دانىشت و توپىزىكى له‌گەل باوکيدا كرد، حهسەن وتى باوکە من شتىكىم پى وتىت و تۆيىش لە قىسم دەرچووپىت، سبەي بى كەس دەکوژریيت و كەس سەرخەرت نابىت، عهلىش پىيى وت تۆ هيشتا لۇوشکەلۇوشكى كىۋانت ھەيە، چىت پى وتم و من بەگويم نەكىدىت؟ حهسەن وتى ئەو رۆزەي گەمارقى مالى عوثمان

درا داوم لیکرديت له مه‌دينه بچيته ده‌رهوه تا کاتیک عوثمان کوژرا تو له‌ناو
مه‌دينه‌دا نه‌بيت، پاشان ئهو رۆژه‌ی عوثمان کوژرا پیم و تيت به‌يعه‌ت له‌كەس
وه‌رنەگريت تا وه‌فدى خەلگى ناوجەكان و عەرەب و به‌يعه‌تى هەموو مىصرت
بۆ بىت، پاشان کاتیک ئهو دوانه ئەوهيان به‌زمى خۆيان كرد پیم و تيت له
مالى خوتدا بمىئىتەوە تا رىكده‌كەون، ئەگەر خراپەی لىكەوتەوە ئەوە تۆى
به‌رنەدەكەوت، كەچى له هەموو ئەمانه‌دا تو پىچەوانەى منت كرد، عەليش
وتى: کورى ئازىزم، سەبارەت به دەرچۈونم له مه‌دينه کاتیک عوثمان گەمارق
درابوو، دەى سويند به‌خوا وەك چۇن ئهو گەمارق درابوو منيش گەمارق
درابووم، سەبارەت به‌وهى به‌يعه‌ت وه‌رنەگرم تا هەموو ناوجەكان بىن و
به‌يعه‌ت بدهن، بارو دەسەلاتەكە هي مه‌دينه بۇو و پىمان باش نەبۇو ئهو باره
بفەوتىت، سەبارەت به دەرچۈونى تەلحەو زوبەيريش ئەوە كەمى و ترسقى
بۇو بۆ موسىمانان، سويند به‌خوا له و كاتەوهى دەسەلاتم وه‌رگرتۇوه پشت
بەردرام و هەرچىيەك پىويست بۇو نەهاتووه‌تە رىم، سەبارەت به‌وهى له
مالوو دابنىشتايەم، ئەي چىم بىكرايە به‌وهى دەھات بۆ لام، تو ئەتوىست
من چۇن بىم؟ دەتوىست وەك جرج بۇومايە كە گەمارق دەدرىت دباب
دبابىيەتى-بانگكىرىنى نىوان جرجەكان-.^۱

^۱ - تاریخ الطبری، ج3، ص11.

به‌لام حهسهنه‌ی که ئهمانه‌ی دهوت به باوکی هاوکات ئاماده‌یی ههبو ووه‌موو پشتگیریه‌کی باوکی بکات ووه خهليفه‌یه که به‌يعه‌تی پيدابوو، بؤیه کاتیک عهله‌ی کرد خهلكی کووفه بینه ناو ريزی سوپاکه‌ی و ئهبووموسای ئشعيه‌ريش خهلكه‌که‌ی سارد ده‌کرده‌وه تا نه‌چن چونکه ئه‌وه‌ی به فيتنه‌یه ک ده‌زانی، عهله‌ی چهند که‌سيکی نارد تا خهلكه‌که رازی بکهن بینه ناو سوپاکه‌ی، به‌لام هيچ‌كام ئه‌وه‌يان پی نه‌کرا، دواجار عهله‌ی حهسهنه‌ی کوری نارد له‌گهله‌ی عه‌مماردا، ئه‌وه‌بوو حهسهنه‌ی وعهله‌ی چوونه مزگه‌وتی کوفه‌و له‌وي ئه‌بوو موسسا که حهسهنه‌ی بینی باوه‌شی پيداکرد، حهسهنه‌ی وتي ئه‌ي ئه‌بوو موسسا بوجى خهلكمان ليده‌تەكينيته‌وه، سويند به‌خوا ئيمه ته‌نها خيرمان ده‌ويت و كه‌سى ووه ئه‌ميري باوه‌ردارانيش له‌هيج ناترسىت، ئه‌بووموسسا وتي به دايک و باوكمه‌وه به‌قوربانت بم راست ده‌كه‌يت، به‌لام راوى‌پىكراو ده‌بىت سپارده‌كار بىت، من بىستوومه له پىغه‌مبه‌ر(عليه‌الله‌السلام) ده‌يفه‌رمۇو(فيتنه‌یه ک رووده‌دات که ئه‌وه‌ی تيايدا دانىشتووه زور باشتره له‌وه‌ي تيايدا راوه‌ستاوه، ئه‌وه‌ي تيايدا راوه‌ستاوه زور باشتره له‌وه‌ي تيايدا رى ده‌برىت، ئه‌وه‌ي تيايدا رى ده‌برىت زور باشتره له‌وه‌ي تيايدا سواره) خوا ئيمه‌ى كردوه‌ته براي يهک و مال و خويىنى له‌يهک حه‌رام كردويين، ئينجا چهند ئايه‌تىكى خويىنده‌وه، عه‌ممار كه له‌گهله‌ی حهسهنه‌ی ببو تووره ببو و ههستا و كه‌وتە قسە‌كردن له‌ناو

خه‌لکه‌که‌دا، هندیکیش و لامیان دایه‌وه... حسه‌ن دواتر قسه‌ی بۆ خه‌لکه‌که کرد و وتی ئه‌ی خه‌لکینه بین به‌دهم بانگه‌وازی ئه‌میره‌که‌تانه‌وهو بچن بۆ لای براکانتان، چونکه که‌س ده‌بیت بچیت به‌دهم ئه‌م بانگه‌وازه‌وه، سویند به‌خوا ئه‌گه‌ر که‌سانی ثیر ئه‌م باره بگرنه ده‌ست نقر له‌پیشتر و باشتره بۆ داهاتووش، ده‌ی وه‌رن به‌دهم بانگه‌وازه‌که‌مانه‌وهو له‌و باره‌دا که ئیمه‌و ئیوه‌ش پی‌تاقی ده‌کریئنه‌وه هاریکارمان بن، به‌وه خه‌لکه‌که رازی ۱ بون.

به‌وجوره حسه‌ن به‌رده‌وام له ریزی سوپای باوکیدا مایه‌وهو هه‌ولیدا، تا ئه‌وهی عه‌لی باوکی به ده‌ستی ناپاکی لییدرا و سه‌ره‌مه‌رگی هات، جا جوندوبي کوری عه‌بدولا هات بۆ لای عه‌لی و وتی ئه‌ی ئه‌میری باوه‌رداران ئه‌گه‌ر تومنان له‌دسه‌تدا ئایا به‌یعه‌ت بدھین به حسه‌ن؟ عه‌لیش وتی نه فه‌رمانتان پی‌ده‌که‌م بۆ ئه‌وهو نه ریگریشتان لی‌ده‌که‌م، خوتان باشتر ده‌زانن،^۲ ئه‌مه‌ش ئاماژه‌یه به‌وهی عه‌لی کوری ئه‌بوو تالیب راویزی پی‌ره‌وا بوبه نه‌ک ده‌سه‌لاتی بنه‌ماله‌یی و پشتاوپشتی.

۱ - تاریخ الطبری، ج3، ص 26-27.

۲ - تاریخ الطبری، ج3، ص 157.

پاشان عه‌لی هه‌ریهک له حه‌سنه و حوسه‌ینی بانگ کرد و ئامۆژگاری کردن و وه‌سیه‌تى بۆ کردن تا له خواترس بن و دنيا له خشته‌یان نه‌بات و قسه‌ی حه‌ق بلىّن و کار بکەن بۆ رۆژى دوايى و نه‌يارى سته‌مكار و سه‌رخه‌ری سته‌ملیکراو بن و کار به قورئان بکەن و له‌به‌ر خوا ترسیان له لۆمه‌ی لۆمه‌کاران نه‌بیت، ئىنجا به موحه‌ممەدی کورپىشى وت هه‌مان ئامۆژگارىشم بۆ تۆ هه‌يەو داواشم ليتە رىز لە براکانت بگريت چونكە مافيان به‌سەرتەوه زۆره، داواى کرد له حه‌سنه و حوسه‌ينيش چاك بن له‌گەل موحه‌ممەد چونكە برايانه و خوشەويستى باوكيانه^۱، ئىنجا روويىكرده حه‌سنه و وتى کورپى خۆم وه‌سیه‌تت بۆ دەکەم له خواترس بیت و نويىزه‌كان له كاتى خۆيدا بکەيت و زەكات له كاتى خۆيدا بدهىت و جوان دەستنوىز بگريت چونكە نويىز به پاکى قبوله، نويىزى زەكات نەدەر دروست نىيە، ليبوردت هه‌بیت بۆ تاوانكار و قين و توورپەييت بخۆره و پەيوهندى خزمایه‌تىت به‌تىن بکە و له‌گەل نەزاناندا له سەرخۆ به و شاره‌زاي ئايىن به و خۆراغبه له سەر ديندارى و پەيوهستى قورئان به و دراوسييەتىت چاك بیت و فەرمان بکە به چاكەو رېڭرى بکە له خراپە و دوور به له خراپەو داوىن پىسى.

^۱ - تاريخ الطبرى، ج 3، ص 158.

ئينجا كه عهلى وفاتى كرد حهسهنه ههستاو وتاريکى پيشكەش كرد به خەلکەو تيابدا وتي: دويىنى كەسيتىك جىيى هيشتىن كه پيش خۆى و پاش خۆيىشى هيىندهى ئەو زانستيان نەبوو، پىغەمبەر (عَلَيْهِ السَّلَامُ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ) كه ئالاي دەدایه دەست پشتى هەلنىدەكرد تا ئەو شوينهى فەتح دەكرد، جبريل له لاي راستيه و بىو و ميكائىل له لاي چەپىيە و بىو، تەنها شتىك پاش خۆى جىيى هيىشتىت حەوت سەد درەم بىو كە له مووجەكەي پاشەكە وتي كردووه، دەيوىست بەو پاره يە خزمەتكارىك بىرىت^۱، شەھويك كوزرا كە تيابدا قورئان دابەزىوه، تيابدا عيسا بەرزكرايە و، تيابدا موسى گيانى سپارد)، حهسهنه و حوسەين و عەبدوللاي كورى جەعفەر تەرمەكەي عەلەيان شۆرد^۲، ئينجا حهسهنه نويىزى لەسەر باوكى كرد.^۳

لەم چەند نموونەي پىشىووه و بۆمان دەردەكە وىت ئەوهى دەوترىت سەبارەت بە ناتەبايى نىوان ئالوبەيت و خەليفە راشيدىنە كان ھىچ نىه جگە

^۱ - صحيح ابن حبان، الرقم 7046، السنن الكبرى للنسائي، الرقم 8137، مسنن أحمد بن حنبل، الرقم 1656، المستدرك على الصحيحين، الرقم 4750، مصنف ابن أبي شيبة، الرقم 31465، المعجم الكبير للطبراني، الرقم 2651، حسن الألباني في سلسلة الأحاديث الصحيحة، الرقم 2496، كما حسنة شعيب الأرناؤوط،

^۲ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 7، ص 329.

^۳ - المستدرك على الصحيحين، الرقم 4636، سكت عنه الذهبي.

لە دەستكارىكىرىنىڭى راستىيە مىڭۈوپەيەكان لە بەرژەوەندى بېرو رىبازىڭى دىاريکراوى داهىئراوى نويدا، چونكە ئەگەر كىنه يەك لە نىواندا ھەبوايى ھەسەن نەدەچوو بۇ بەرگرى لە مالى عوسمانى كورپى عەفغان گىانى خۆى بخاتە مەترسىيەوە، ئەۋەي راستىيەكەيە دواتر بە تىپەپبۇونى كات كاتىڭ ناكۆكىيەكانى نىوان رەوتى ھەوادارانى عەلى كورپى ئەبۇوتالىب و ھەوادارانى موعاوىيەي كورپى ئەبۇوسوفيان قۇولبۇونەوە، ئىتىر بە ناكۆكىيەكانى خۆيانەوە نەوەستان و كەوتى دەستكارىكىرىنى رابىدووى ھاوەلان تا بىسەلمىن بىنەرەتى ئەو ناكۆكىيە لهوپەيە، ئەگەرنا راستى گىرمانەوە مىڭۈوپەيەكان شتىڭى تر دەللىن.

خیلافه‌تی حسه‌نه کوری عه‌لی

به‌یعه‌تپیدانی:

پاش ئه‌وه‌ی عه‌لی کورپی ئه‌بووتالیب شه‌هید کرا، به‌یعه‌تی خیلافه‌ت درا به حسه‌نه کورپی عه‌لی، وەک پیشتریش هینامان ئه‌وه بە بپیاری عه‌لی نه‌بوو، بەلکو ئه‌و وتى نه فەرمانتان پى دەکەم بە‌یعه‌تی پیبدەن و نه ریگریشستان لى دەکەم.

له گیپانه‌وه‌یه‌کی تردا هاتووه عه‌لی وتى من بەو باره‌وھ جىتان دېلەم كە پیغەمبەری خوا (صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) جىئى هييشتن-واته كەستان بۆ ديارى ناكەم، جا ئه‌گەر خوا خىرى بويت بۆتان له‌سەر چاكترينتان كۆتان دەكاته‌وھ وەک چۇن دواي پیغەمبەر (صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) له‌سەر چاكترينتان كۆى كردن‌وھ.^۱

عه‌لی کورپی ئه‌بووتالیب له حەقدەی رەمه‌زانى سالى چلى كۆچيدا شه‌هید كرا، بۆيە به‌یعه‌تدانه‌کەی عه‌لیش له ودەورو بەرەدایه، نزىكەی چل هەزار كەس به‌یعه‌تىان پىدا، ئه‌وانە پیشتر به‌یعه‌تى مەرگىان دابوو بە عه‌لی باوکى.^۲

^۱ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 8، ص 14.

^۲ - أسد الغابة، ج 2، ص 19.

يەكەم كەس بەيەتى دا بە حه‌سەن قەيسى كورى عوبادە بۇو كە پىّى و ت دەستت بىنە تا له‌سەر كتىبى خوا و سوننەتى پىغەمبەرەكەى بەيەتت پىبىدەم، حه‌سەنيش بىدەنگ بۇو، ئەوه بۇو بەيەتى پىدا و بە دوايدا خەلکى تريش بەيەتىيان پىدا.^٢

حه‌سەن مەرجى دانابۇو له‌سەر خەلکى ئىنجا رازى بۇو بەيەتى پى بدرىت، ئەوه تا هيلالى كورى خەباب دەلىت حه‌سەن كەسە دىارەكانى خەلکى عىراقى كۆكردەوە لە كۆشكى مەدائىندا و وتى ئىيە بهو بپيارە بەيەتتان پى داوم كە له‌گەل ئەوه ئاشتى بکەن كە من ئاشتى له‌گەل دەكەم و له‌گەل ئەوه بجهنگن كە من له‌گەلى دەجهنگم.^٣

خەلکى زىاتر لە عەلى حه‌سەنيان خۆشىدەويىست و زۆر پىي سەرسام بۇون.

^١ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 8، ص 14.

^٢ - الإصابة في تمييز الصحابة، ج 2، ص 73.

^٣ - تاريخ الإسلام للذهبي، ج 4، ص 6.

ناچارکردنی حسهنه به جهنگ

حسنه قهیسی کوری سه‌عدی دانابوو به ئەمیری ئازده‌ربایجان، به‌لام قهیس به‌رده‌وام نقدی ده‌کرد له حسهنه تا بچیت بۆ جه‌نگی شام، بۆیه حسهنه بپیاری دا قهیس لابه‌ریت و له شوینیدا عوبه‌یدولای کوری عه‌بیاسی دانا، ئیتر هه‌رچه‌نده حسهنه نیازی جه‌نگی نه‌بوو، به‌لام زوریک له ده‌وری زوریان لیکرد و ناچاریان کرد بپیاری جه‌نگ برات، بۆیه سوپایه‌کی گه‌وره‌ی پیکھینا و قهیسی کوری سه‌عدی له پیشه‌وه دانا و دوانزه هه‌زار سه‌ربازی دایه دهست، خویشی به سوپاوه که‌وتەری تا بروات جه‌نگی موعاویه و خەلکی شام بکات تا رازی بن به‌یعهت بدهن، ئەوه‌بوو له نزیک مه‌دائین بwoo که هه‌والیک هات و ترا قهیس کوژراوه، هه‌ر بهم هه‌واله سه‌رجه‌م سه‌ربازان شلەژان و که‌وتنه تالان و بپی،^۱ ده‌ورو به‌ره‌که‌ی که‌وتنه دزینی شمه‌که‌کانی حسهنه، ئەوه‌ی مابوویه‌وه به‌په‌که‌ی ثیری بwoo، ئەویشیان برد، ئینجا یه‌کیک له خه‌واریجە‌کان که له‌وی بwoo خه‌نجه‌ره‌ش ژه‌هراوی بwoo، کرد، خیرا خەلکه‌که ئەو کاپرایان کوشت، ئەو خه‌نجه‌ره‌ش ژه‌هراوی بwoo، ماوهی نزیکه‌ی مانگیک حسهنه به‌و برینه‌وه مایه‌وه، دواتر خوا شیفای دا و برینه‌که‌ی چاک بسویه‌وه،^۲ حسهنه به‌وه نقد بیزار بwoo له سوپایه‌وه

^۱ - البداية والنهاية لابن كثیر، ج 8، ص 14.

^۲ - تاريخ الإسلام للذهبي، ج 4، ص 6.

متمانه‌ی نه‌ما پییان و چوو له کوشکی سپی ناو مه‌دائین دانیشت، هیشتا
برینه‌که‌شی چاک نه‌بووبوویه‌وه، یه‌کیک له‌وانه‌ی له‌وی بوو ناوی موختاری
کوری ئه‌بی عوبه‌ید بوو به والی مه‌دائین(سه‌عدی کوری مه‌سعوود)ی وت
بۆچى شتیک ناکه‌یت هه‌م ببیته خاوهن پۆست و هه‌م ده‌وله‌مه‌ندیش بیت؟
وتی چی بکه‌م؟ وتی حه‌سهن بگرهو بینیره بۆ موعاویه، ئه‌ویش پیی وت
خوا خوت و بیروکه‌ت بیزراو بکات، ناپاکی بنوینم به‌رامبه‌ر به کچه‌زای
پیغه‌مبه‌ری خوا؟!^۱

هه‌نگاونان به‌رهو ریککه‌وتن له‌گه‌ل موعاویه

حه‌سنه‌ی کوری عهله‌ی بپیاریدا ریکبکه‌ویت له‌گه‌ل موعاویه‌ی کوری ئه‌بوو
سوفیاندا، جا هه‌ر ده‌سته‌یه‌ک و باس له هۆکاریک ده‌که‌ن بۆ ئه‌و
ریککه‌وتنه.

هۆکاری ریککه‌وتنی حه‌سهن له‌گه‌ل موعاویه

ئه‌مه‌شی له ناچاری و لاوازیدا نه‌کرد، به‌لکو ته‌نها له‌پیتناو کوژاندنه‌وهی
فیتنه‌و ریکخستنی نیوان دوو ده‌سته‌ی موسلماناندا کرد وەک چون
پیغه‌مبه‌ر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) له فه‌رموده‌یه‌کدا ئاماژه‌ی دابوو که حه‌سهن کاریکی وا
ده‌کات، ئه‌بی به‌کره ده‌لیت رۆزیک پیغه‌مبه‌ر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) حه‌سنه‌ی هینا و له‌گه‌ل

^۱ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 8، ص 14.

خوی بردیه سه‌ر مینبه‌ر و فه‌رمووی (ابنی هزا سید و لعل الله ان يصلاح به
بین فئتين من المسلمين)،^۱ (ئەم کورەم سەيىدەو هيومام وايە خواى گەورە
بەھۆيەوە نیوانى دوو دەستەی موسىلمانان رېكبات).

ھەروەھا لەم گىپانەشەوە بە تەواوەتى نيازى حەسەن لەو رېككەوتىنەدا
لە زمانى خۆيەوە دەبىستىن كە بۆچى لەگەل موعاوايە رېككەوتۇوە:

عەبدوللائى کورى جەعفر دەلىت حەسەنی کورى عهلى و تى رايەكم ھەيە
ھەز دەكە تۆيىش شويىنم بکەۋىت، وتم چىيە؟ و تى دەمەۋىت بچەمەوە
مەدىنەو لەۋى ئابىنىشىم و دەسەلات جىيەھىلەم بۆ موعاوايە، چونكە فيتنە ھەر
ناكۈزىتەوە خوين زۆر رژاوه و رى براوه، منىش وتم خوا لەسەر ئۆممەتى
موحەممەد پاداشتى خىرت بىاتەوە، ئىنجا حەسەن ناردى بە شويىن
حوسەيندا و ھەمان قىسى بۆ كرد و زۆر مشتومپى لەگەل كرد تا حوسەينى
رازى كرد.^۲

۱ - صحيح البخاري، الرقم 3450 و اللفظ له، سنن أبي داود، الرقم 4064، السنن الكبرى للنسائي،
الرقم 1699، السنن الكبرى للبيهقي، الرقم 11140، مسنن أحمد بن حنبل، الرقم 19891.

۲ - الإصابة في تمييز الصحابة، ج 2، ص 73.

موعاویه دهیزانی حسه‌ن له هه‌موان زیاتر رقی له فیتنه و ئاشووبه، هه‌ر
بؤیه ریککه وتنی له‌گه‌ل کرد.^۱

جاریک حسه‌ن که به کووفه‌دا ده‌گه‌پا، يه‌کیک سه‌لامی بؤ کرد و وتی سه‌لاموعه‌لەیک ئەی سه‌رشوپکه‌ری باوه‌پداران، ئەویش وتی من سه‌رشوپکه‌ری باوه‌پداران نیم، بەلکو نه‌مویست له‌سهر ده‌سه‌لات به‌کوشستان بدھم.^۲

حسه‌ینی برای نارازی بولو له و هەلۆیسته‌ی حسه‌نی برای که له ریککه وتنی له‌گه‌ل موعاویه نواندی و وتی تو خوا وانه‌که‌یت قسه‌ی باوکم پشتگوی بخه‌یت و قسه‌ی موعاویه‌ت لا راست بیت، حسه‌نیش پیی و ت بىدەنگ به من له تۆ شاره‌زاترم به م مه‌سەلەیه.^۳

۱ - الإصابة في تمييز الصحابة، ج 2، ص 73.

۲ - تاريخ الإسلام للذهبي، ج 4، ص 6.

۳ - أسد الغابة، ج 2، ص 28.

ریککه‌وتني حسه‌ن و موعاويه

له سالی چل و يه‌کي کزچيدا حسه‌نه کوری عه‌لی له‌گه‌ل موعاويه دانيشتنی کرد و گه‌يشتنه ریککه‌وتن، به‌وپیّه حسه‌ن وازی له خيلافت هینا بـ موعاويه، بـويه به‌و ساله ده‌وترویت عام الجماعه (سالی کوده‌نگی)، کوبونه‌وه‌که‌ی حسه‌ن و موعاويه له خاکی عـراق بـو له ناوجـهـی ئـهـنـبار، ئـهـمـهـشـ لـهـ مـانـگـیـ رـهـ بـيـعـولـئـاخـيرـ يـانـ لـهـ مـانـگـیـ جـهـ مـادـيلـئـولـلاـداـ بـوـ، لـهـوـیـ رـیـکـکـهـوتـنـ وـ حـسـهـ دـهـسـهـلـاـتـیـ دـایـهـ دـهـستـ مـوعـاوـيـهـ.^۱

ئـهـمـ نـاـپـاـكـیـ وـ نـيـازـهـ خـراـپـانـهـیـ نـاـوـ سـوـپـاـكـهـیـ حـسـهـنـ واـيـکـرـدـ حـسـهـنـ نـامـهـ بـنـوـوـسـیـتـ بـ مـوعـاوـيـهـیـ کـورـپـیـ ئـهـبـوـ سـوـفـیـانـ تـاـ رـیـکـکـهـوتـنـ بـکـهـنـ، مـوعـاوـيـهـشـ هـهـرـیـهـکـ لـهـ عـهـبـدـوـلـایـ کـورـپـیـ عـامـیـرـ وـ عـهـبـدـوـرـهـ حـمـانـیـ کـورـپـیـ سـهـمـورـهـیـ نـارـدـ بـ لـایـ تـاـ چـیـ سـامـانـیـ دـهـوـیـتـ پـیـیـ بـبـهـخـشـنـ، حـسـهـنـیـشـ مـهـرجـیـ دـانـاـ لـهـ بـهـیـتـوـلـمـالـیـ کـوـوـفـهـ پـیـنـجـ مـلـیـقـنـ درـهـمـ بـبـاتـ وـ خـهـراجـیـ ئـهـبـجـهـرـدـ بـ لـایـ وـ بـیـتـ وـ قـسـهـ نـهـوـتـرـیـتـ بـهـ عـهـلـیـ باـوـکـیـ، بـهـرـامـبـهـرـ بـهـوـهـ واـزـ لـهـ خـيلاـفـهـتـ بـیـنـیـتـ بـ مـوعـاوـيـهـ وـ رـثـانـیـ خـوـیـنـیـ موـسـلـمـانـانـ بـوـهـسـتـیـتـ، حـوـسـهـیـنـیـ بـرـایـ زـوـرـ بـهـمـ نـازـارـیـ بـوـوـ وـ سـهـرـکـونـهـیـ حـسـهـنـیـ دـهـکـردـ، بـهـلـامـ حـسـهـنـ سـوـورـ بـوـوـ لـهـسـهـرـ رـاـکـهـ، بـوـيـهـ هـهـوـالـیـ نـارـدـ بـ قـهـیـسـ تـاـ گـوـیـرـاـیـهـلـ

^۱ - تاريخ الإسلام للذهبي، ج4، ص 5.

بیت و واز بینیت له جهندگ، به لام قهیس رازی نهبوو، دواتر هاته سهر بار و^۱
به یهه تی دا به موعاویه.

ئینجا موعاویه هات بۆ عێراق و لهوی ریککه وتن، موعاویه هات تا لهناو
خه لکه کهدا و تار برات، به لام راویشی پیدرا که داوا بکات تا حهسهنه و تار
برات بۆ خه لکه که و پییان بلیت که وازی هیناوه له دهسهلات بۆ موعاویه،
ئه وه ببوو حهسهنه شهستا و دهستی کرد به وتاره کهی، سهرهتا به
سوپاس و ستایشی خوا دهستی پیکرد، ئینجا صهله واتی نارد بۆ
پیغه مبهر (عَلَيْهِ السَّلَامُ)، ئینجا فه رمووی:

پاشان ئهی خه لکینه خوای گهوره به هۆی پیشینانمانه وه ئیوهی
رینمونی کرد و به هۆی دوایینه کانیشمانه وه خوینی له رژان پاراستن، ئه م
باره ماوهیه کی ههیه و دنیاش چهند بارو ماوه ماوهیه که، خوای گهوره ش
فه رموویه تی به پیغه مبهر کهی (وإن أدرى لعله فتنة لكم و متاع إلى حين)،
که ئه مهی و ت موعاویه توره ببوو و داوا کرد حهسهنه دابنیشیت.^۲

خه لکیک رازی نهبوون به یهه ت بدەن به موعاویه، بۆیه حهسهنه که سه
دیاره کانی خه لکی عێراقی کۆکرده وه له کوشکی مه دائیندا و و تی ئیوه به و

۱ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 8، ص 14-15.

۲ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 8، ص 18.

بریاره به یعه‌تتان پی داوم که له‌گهله ئه‌وه ئاشتی بکهن که من ئاشتی
له‌گهله ده‌کم و له‌گهله ئه‌وه بجهنگن که من له‌گهله ده‌جهنگم، وا منیش
^۱ به یعه‌تم داوه به موعاویه و ئیوه‌ش گویرایه‌لی بن.

مه‌رجه‌کانی ریککه‌وتنه‌که

موعاویه زور دلخوش بمو بهو ده‌ستپیشخه‌ریه‌ی حه‌سنه بـو ریککه‌وتنه،
چونکه ده‌یزانی حه‌سنه له هه‌موان زیاتر رقى له فیتنه و ئاشووبه،^۲ بـویه
په‌په‌یه‌کی سپی بـو نارد و پـیی وـت چ مه‌رجیکت ده‌ویت بـینووسه،^۳ له
خوارووی په‌په‌که‌شه‌وه مـوری لـیدابوو.^۴

حه‌سنه مه‌رجی دانا که موعاویه به‌پـیی قورئان و سوننه و ئه‌زمونی
خـه‌لـیـفـه رـاشـیدـیـنـه کـانـ کـارـ بـکـاتـ.

نابـیـت مـوعـاوـیـه دـوـای خـوـیـ کـهـسـ دـابـنـیـتـ بـوـ خـیـلـافـهـتـ، بـهـلـکـوـ بـهـ شـوـورـاـ
بـیـتـ.

^۱ - الإصابة في تمييز الصحابة، ج 2، ص 73.

^۲ - الإصابة في تمييز الصحابة، ج 2، ص 73.

^۳ - المنتظم لابن الجوزي، ج 5، ص 183.

^۴ - تأريخ ابن خلدون، ج 2، ص 648.

خه‌لکی پاریزراو و دلنيا بن له هردوو لا، خویان و سامان و زن و مندالیان.

^۱ نابیت حسه‌ن و حوسه‌ین و ئالوبه‌یت ژیربې ژیر ناپاکى بنويتن.

حسه‌ن داواي ئوهی كرد دواي موعاويه به‌يعهت بدریته‌وه به حسه‌ن
ئه‌گهر هاتو حسه‌ن مابوو،^۲ موعاويه به‌لینى دا به حسه‌ن ئه‌گهر ئه‌و پیش
مه‌رگى حسه‌ن شتىكى توش بwoo و مرد، ئه‌وا پوستى خيلافه‌ت
بگه‌ریته‌وه بق حسه‌ن، چونكه موعاويه ده‌يزانى حسه‌ن له هه‌موان زياتر
رقى له فيتنه و ئاشوبه، هر بؤيیه رىككەوتنى له‌گەل كرد.^۳

هه‌روه‌ها حسه‌ن مه‌رجى دارايى دانا تا ئه‌و سامانه‌ی لايانه لېيان
نه‌سنه‌زیته‌وه،^۴ مه‌رجى دانا له به‌يتولمالى كوفه پېنج مليون درهم ببات و
خه‌راجى ئه‌بجه‌رد بق ئه‌و بیت،^۵ به‌پىي رىككەوتنه‌كه ده‌بwoo موعاويه قه‌رزه‌كانى
حسه‌ن بداته‌وه.^۶

۱ - الصواعق المحرقة، ج 2، ص 399.

۲ - تاريخ الإسلام للذهبي، ج 4، ص 5.

۳ - الإصابة في تمييز الصحابة، ج 2، ص 73.

۴ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 6، ص 219.

۵ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 8، ص 14.

۶ - الصواعق المحرقة على أهل الرافضة لابن حجر المishihi، ط 1، مؤسسة الرسالة (لبنان-1997)، ج 2، ص 398.

ههروهها حهسهنه مهرجی دانا که ئیتر خوینی موسلمانان نه پژیت و بیر نه کریته‌وه له رشتني خوینی موسلمانان، ئهوانه‌ی به شدار بون توله‌یان لى نه کریته‌وه، واته ئو بؤیه وازى هيئنا تا خوین نه پژیت، بؤیه مهرجی و هستاندنی رژانی خوینی موسلمانانی دانا.^۱

ئه‌مه‌ش ده‌قى ئه‌و رېکكە وتنه بۇو که حهسهنه نووسى:

(بسم الله الرحمن الرحيم هذا ما صالح عليه الحسن بن علي رضي الله عنهم ماواية بن أبي سفيان، صالحه على أن يسلم إليه ولاية المسلمين على أن يعمل فيهم بكتاب الله تعالى وسنة رسول الله وسيرة الخلفاء الراشدين المهديين وليس لمعاوية بن أبي سفيان أن يعهد إلى أحد من بعده عهداً بل يكون الأمر من بعده شوري بين المسلمين وعلى أن الناس آمنون حيث كانوا من أرض الله تعالى في شامهم وعراقهم وحجازهم ويمنهم وعلى أن أصحاب علي وشيعته آمنون على أنفسهم وأموالهم ونسائهم وأولادهم حيث كانوا وعلى معاوية بن أبي سفيان بذلك عهد الله وميثاقه وأن لا يتغى للحسن بن علي ولا لأخيه الحسين ولا لأحد من أهل بيته رسول الله غائلاً سراً ولا جهراً ولا يخيف أحداً منهم في أفق من الآفاق،أشهد عليه فلان وفلان بن فلان وكفى بالله شهيداً).^۲

^۱ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 8، ص 15.

^۲ - الصواعق المحرقة، ج 2، ص 399.

(بهناوی خوای گهوره و میهره بان، ئمه ریککه وتنی حهسهنه کوری عهليه له گهله موعاويه کوری ئهبي سوفيياندا، له گهله ریککه وتنی لاهسەر ئهوهى ده سەلاتدارى موسىلمانانى بداتەدەست بەرامبەر بەوهى — موعاويه — لهناویياندا به پىيى قورئان و سوننەتى پىيغەمبەرى خواو رېپھوی خەليفە راشیدىنه رىئمۇونەكان بجۇولىتەوه، موعاويه کورى ئهبي سوفييان بۆى نىيە دواى خۆى كەس راسپىرىت بۆ دەسەلات، بەلكو دەبىت دواى ئهوه بە شۇوراي نىوان موسىلمانان بىت و خەلکىش لە هەر ناواچەيەكى زەھوی خودا بن دەلنىا و بىخەم بن، چ لە شام يان عىراق يان حيجاز يان يەمندا بن، هەروەها دەبىت هەوادارانى عەلى لە خۆيان و سامان و ژن و مندالىان دەلنىا و پارىزراو بن لە هەركۈى بن، موعاويه کورى ئەبوو سوفييان دەبىت بۆ ئەمە بەلئىن و پەيمانى خوا بىدات، حهسهنه کورى عهلى و حوسەينى براى و هىچ كام لە ئالوبەيتى پىيغەمبەر (صلى الله عليه وسلم) بۆيان نىيە بە نەھىنى و ئاشكرا ناپاكى بنويىن و هىچ كام لەوانەش لە هىچ ئاسوئەك ترسىيان لەسەر نەبىت، هەريەك لە فلانە كەس و فلانى کورى فلان شاهيد بۇون، هىنندەش بەسە كە خوا شاهيد بىت).

ئايا مەرجى قسە نەوتىن بە عەلى تىدىايم؟

لەو بارەوه هەندى سەرچاوه هىنناویانە كە مەرجىك ئەوه بۇوه لەوهودوا موعاويه بە ئاشكرا قسە نەلىت بە عەلى باوکى حەسەن، بەلام ئەمە لاي

زانایانی ئه‌هلی سوننے به قبول نه‌کراو هاتووه، چونکه پیّیان وايه موعاويه كه‌سيّكى وا نه‌بووه قسه بلیت به عهله‌ك که موژده‌پیدراوى به‌هشت و زواى پیّغه‌مبه‌ر (صلوات الله عليه و آله و سلم) بوروه.

خواش زاناتره به‌وهى ئايا ئه‌وه راسته يان نا.

حهسهنه دواي رېككەوتني له‌گەل موعاويه

دواتر حهسهنه و داروده‌سته و نزيكه‌كانى بريارييان دا به‌رهو حيجاز بگەرینه‌وهو كوفه‌يان به‌جيئيشت رووهو حيجاز^۱ خەلکى كوفه‌ش به گريانه‌وه مالئاواييان ليکرد.^۲

حهسهنه تا ده سال دواي ئه‌م رېككەوتنه ژيا و سالانه‌ش مليونىك درهه‌مى پيده‌درا له‌لايهن موعاويه‌وه،^۳ ئه‌ويش به‌شى نورى ئه‌وه پاره‌ي ده به‌خشى.^۴

خەلکىك هەبۈن بەو رېككەوتنهى حهسهنه نارازى بۇن و ئه‌وه‌يان بە زەليلى داده‌نا، بۆيە جارىك حهسهنه کە به كوفه‌دا دەگەرپا، يەكىك سەلامى

^۱ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 8، ص 22.

^۲ - تاريخ ابن خلدون، ط 5، دار القلم (بيروت-1984)، ج 2، ص 649.

^۳ - سير أعلام النبلاء، ج 3، ص 264.

^۴ - سير أعلام النبلاء، ج 3، ص 261.

بۇ كرد و وتى سەلاموعەلەيك ئەى سەرشۇركەرى باوهەرداران، ئەويش وتى من سەرشۇركەرى باوهەرداران نىم، بەلكو نەمويسىت لەسەر دەسەلات بەكوشىستان بىدەم.^۱

ھەيانبوو پىّى دەوت ئەى ئابپووبەرى موسىلمانان، ئەويش دەيىوت ئابپووجۇون باشتىرە لە چۈونە دۆزەخ.^۲

بەمە نارەحەتىيەكەى حه‌سەن نۆر سەختىر بۇو، لەگەل ئەوهى ماۋىيىكى خۆى وازلىھىنابۇو لەپىنناو موسىلماناندا، كەچى هيىشتا موسىلمانان سووكايدىيەن بەرامبەرى دەنواند.

بەمجۇرە حه‌سەن پىيىنجهم خەلیفەي راشىدىن بۇو و بە وازھىناني حه‌سەنى كورى عهلى لە خىلافەت ئىتىر ماوهى خىلافەتى راشىدىن تەواو بۇو، بە بەلكەي ئەو فەرمۇودەي پىيغەمبەر(صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) كە سەفيىنەي خزمەتكارى پىيغەمبەر(صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) سەبارەت بە ماوهى خىلافەتى راشىدىن گىراوېتىيەوە كە پىيغەمبەر(صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) دەفەرمۇيىت: (الخِلَافَةُ فِي أُمَّتِي ثَلَاثُونَ سَنَةً ثُمَّ مُلْكٌ بَعْدَ

۱ - تاریخ الإسلام للذهبي، ج 4، ص 6.

۲ - تاریخ الإسلام للذهبي، ج 4، ص 5.

ذَلِكَ^۱ وَاتَهُ: (خِيَالِفَهْتُ لَهُ نَوْمَمَهْتَ كَمَدَا سَيِّ سَالَ دَهْبَيْتَ، دَوَاتَرَ دَهْبَيْتَهُ پَاشَايِهْتَى).^۲

ماوهی خیالِفَهْتی حه‌سنه‌نیش حه‌وت مانگ و شتیک بُوو،^۳ هه‌رچه‌نده رای تر هه‌یه ده‌لیت شه‌ش مانگ يان حه‌وت مانگ يان هه‌شت مانگ.

ده‌سه‌ل‌تداری مواعاویه‌ش سه‌ره‌تای پاشایه‌تی بُوو و مواعاویه بُوو به یه‌که‌م پاشای موسلمانان و چاکتريینی پاشایانی موسلمانیش بُوو.^۴

حه‌سنه زقریب‌هی ئه‌وهی هه‌بیوو له ریی خوادا ده‌بیه‌خشی، عه‌لی کوری زهید ده‌لیت حه‌سنه سیّ جار له‌پیّناو خوادا چی هه‌بووه کردوویه‌تی به دوو به‌شه‌وهو به‌شیکی به‌خشیووه.

هه‌روه‌ها ده‌لیت حه‌سنه نزیکه‌ی پانزه حه‌جی کردووه که پیاده — له مه‌دینه‌وه— چووه و ئه‌و حه‌جه‌ی کردووه.^۵

۱ - سنن الترمذی، الجامع الصحیح، الرقم 2246، مسند احمد بن حنبل، الرقم 21447، المعجم الكبير للطبرانی، الرقم 6330، صحیح ابن حبان، الرقم 7069، المستدرک علی الصحیحین، الرقم 4680، صححه الألبانی فی الجام الصغیر و زیادته، الرقم 5568 و فی السلسلة الصحیحة، الرقم 459.

۲ - سیر أعلام النبلاء، ج 3، ص 263.

۳ - البداية والنهاية لابن کثیر، ج 8، ص 19.

۴ - المنتظم لابن الجوزی، ج 5، ص 225.

حهسهنه که چوویه‌وه مه‌دینه جار جاره سه‌ردانی موعاویه‌ی ده‌کرد،
جاریک که سه‌ردانی موعاویه‌ی کرد، موعاویه پیی و ت ئهی حهسهنه
دیاریه‌کت پی ده‌دهم که که‌س پیش من به که‌سی نه‌دابیت، ئه‌وه‌بوو
چوارسهد هه‌زاری پیدا.^۱

سالانه حهسهنه ده‌چوو بۆ لای موعاویه‌وه سه‌د هه‌زار درهه‌می
وه‌رده‌گرت، سالیکیان حهسهنه نه‌چوو، ئه‌وه‌بوو موعاویه‌ش پاره‌کهی بۆ
نه‌نارد، بۆیه حهسهنه داوای کرد په‌پهی بۆ بیئن تا نامه‌یهک بنووسیت بۆ
موعاویه‌وه پیی بلیت، به‌لام خه‌وی لیکه‌وت و پیغه‌مبه‌ری خوای(صلی الله علیه و سلیمانة) بیئنی
که گله‌یی لیکرد چون داوا له به‌نده‌یهک ده‌که‌یت و و له خوا داوا ناکه‌یت،
ئه‌ویش وتی ئهی چی بکه‌م ئهی پیغه‌مبه‌ری خوا(صلی الله علیه و سلیمانة)؟ ئه‌ویش نزایه‌کی
فیئر کرد تا بیلیت، حهسهنه‌یش هه‌ستا و ئه‌و نزایه‌ی ده‌خویند، هیندھی
نه‌برد که به موعاویه و ترابوو حهسهنه ئه‌مسال نه‌هاتووه، ئه‌ویش فه‌رمانی
کرد دووسه‌د هه‌زار درهه‌می بۆ بنیئردریت.^۲

۱ - سیر اعلام النبلاء، ج 3، ص 154.

۲ - تأریخ دمشق، ج 13، ص 166.

ژنهینانه کانی حهسهنه (عنه‌ی‌جهنه)

مهسهله‌یهک که سه‌باره‌ت به حهسهنه کوری عهلي هاتووه و هک گومانیک له‌سهر ژيانى هاتووه، مهسهله‌ی ژنهینانه کانیه‌تى، به‌جۆریک له چهند سه‌رچاوه‌دا هاتووه که حهسهنه نزیکه‌ی حهفتا ژنى هيئاوه و زوو زوو ژنى ته‌لآقداوه، ته‌نانه‌ت واى لیهاتبوو عهلي به خهلكى کووفه‌ی ده‌وت ژن مه‌دهن به حهسهنه چونکه که‌سیکه زوو ژن ته‌لآق ده‌دات،^۱ که‌سیک ههستا و وتنى به‌خوا هه‌ر ژنى پیده‌دهين، کامى پى باش بwoo با بيهيليته‌وهو کامى پى باش نه‌بwoo با ته‌لآقى بدات.^۲

ئه‌مه له چهند روويه‌که‌و جيي گومانى زورده و قبوق نه‌کراوه:

يەكەم: حهسهنه کوری عهلي ئەو که‌سەيە كه پىشتر باسمان كرد پىغەمبەر (علیه‌الله‌بَرَّ) چەنده خوشى ويستووه و فەرمۇويه‌تى گەورەي گەنجانى بەهەشتەو خواي گەورە دەيکاتە هوئى رېكخستنى نىوانى دوو دەستەي موسىمانان و سەيىدە، جا كەسیکى وا گەورە ناگونجىت كەسیک بىت هەر دەم سەرقاڭ بوبىيەت بە ژنهينانه‌وھ.

۱ - مصنف ابن أبي شيبة، الرقم 15623.

۲ - تاريخ الإسلام للذهبي، ج4، ص 36-37.

ئەگەر حهسنه ئەوهنده ژنى بھىنایه دەببو هىچ نا ناوى سى چل منداڭ و ژنى بھاتايە، چونكە لە حهفتا ژن تەنها پانزه مىنالىك ناكەۋىتەوە، يان ئەگەريش مندالى نەبوايە هىچ نا ناوى چارەكىكى ژنه كانى دەھات، چونكە ھەموان حەزىيان كردۇوھ بۆ چۈونەوە سەر بىنەمالەي پىغەمبەر(عَلَيْهِ السَّلَامُ وَسَلَّمَ)

پەيوەستى خىزانىييان لەگەل ئالوبەيت باس بىكەن، ئەگەر ئەو رىزەي ژنهينانە ھەبوايە حەتمەن باس دەكران.

سىيەم: ئەو چەند گىرمانەوە كەمەي لەو بارەوە هاتون ھەموويان لە سەرچاوه ديارەكانى فەرمۇودەو كتىبە جىباوەرەكاندا بۇونىيان نىيەو لەو كتىبانەشدا كە هاتون بە وتى و وتيان و بە بابەتىكى لاوهكى وەك گىرپانەوەيەك ھىنراون.

چوارەم: تەمەنى حهسنه زۆر نەبۇوه، چونكە تەمەنى نەگەيشتوەتە پەنجا سال، ھەر بىست سالىيکى چووه بۆ ماوهى مندالى، چەند سالىيکى سەرقالى بۇوه بە چارەسەرى فيتنەي سەردەمى خەليفە عوسمانى كورى عەفغان و دواتريش كىشەكانى سەردەمى خەليفە عهلى كورى ئەبۇوتالىبەوە، دواتريش سەرقالى ئىشى خىلافەت و كىشەى بەيعەت و خەلکى عىراق و شام و رىككەوتن لەگەل موعاويە بۇوه، جا دەكريت بەو كەمە ماوهى بۆي ماوهتەوە ئەو ھەمووه ژنهى ھىنابىت؟ ئەگەر وا بوايە

ئىستا ھەموو سەرچاوه‌كان بەشى زۆرينىڭ زيانى حه‌سنه‌نیان تايىبەت دەكىد
بەو مەسەله‌يە وە.

بۆيە پىم وايە مەسەله‌ى ئەو ژنهىنانە زۆرە دەستىيکى بە ئامانجە بۆ
لىدانى كەسايەتىيە گەورەكانى ناو ھاوهلان بەتايىبەت نزىكانى
پىغەمبەر (صَلَّى اللّٰهُ عَلٰيْهِ وَسَلَّمَ)، بەتايىبەتەر حه‌سەن كە گەورەي گەنجانى بەھەشت و
سەيىدى ئوممەت و ھۆرى يەكىزى موسىمانان بۇوە، تا بلىن لەبەر
ئارەزووبىازى رىككەوتى كىدوووه گومان بخەنە سەر دلسۆزى و گەورەيى
كارەكەي.

مندالله‌كانى حه‌سنه‌نى كورى عهلى (صَلَّى اللّٰهُ عَلٰيْهِ وَسَلَّمَ)

حه‌سەن: ئەم كورەي لە خەولەي كچى مەنظور بۇو.^۱

عەبدوللا: ئەم مندالله‌ى لەگەل حوسەينى ماميدا لە كەربەلا شەھيد بۇو.

زەيد: ئەم كورەي لە ئوم بەشيرى كچى ئەبى مەسعوود بۇو.^۲

ئەبوبەكر: ئەمەشيان لەگەل حوسەينى مامى شەھيد بۇو.^۱

^۱ - الطبقات الكبرى لابن سعد، ج5، ص 319.

^۲ - الطبقات الكبرى لابن سعد، ج5، ص 318.

طله‌له: ئەم مندالله‌ی لە ئوم ئیسحاقي كچى طله‌له بۇو.^۱

قاسىم: ئەم مندالله‌ی لەگەل حوسه‌يىنى ماميدا شەھىد بۇو.^۲

عەمر، حوسه‌ين، عوبه‌يدوللا، عەبدۇرە حمان، موھەممەد، جەعفەر،
حەمزە.^۳

ئەمەش بەلگەيەكى ترە كە حەسەن ھىچ نەيارى و كىشەيەكى نەبۇوه
لەگەل خەليفە راشىدىنەكاندا، چونكە ئەگەر رق و دژايەتى ھەبوايى
لەگەلىان ھەلئەدەسا ناوى مندالى بىنیت ئەبۇوبەكر.

۱ - ابن حزم الأندلسى، جمارة العرب، ط3، دار الكتب العلمية(بيروت-2003)، ج1، ص 39.

۲ - جمارة العرب لابن حزم الأندلسى، ج1، ص 39.

۳ - البداية والنهاية لابن كثير، ج8، ص 185.

۴ - جمارة العرب لابن حزم الأندلسى، ج1، ص 39.

کۆچى دوايىي حەسەنی کورپی عەلی

يەكىكى تر لە مەسەلە ھەستىارەكان سەبارەت بە ژيانى حەسەن بىرىتىيە لە جۆرى مردىنەكەي حەسەن، چونكە لە چەند سەرچاوه يەكدا ھاتووە كە حەسەن ژەھرخوارد كراوه و بەھۆى ئەو ژەھرەوە مردووە، ئەوهەتا ئىين حەجهر ھىنناويەتى كە حەسەن لە سەرەمەرگىدا وتۇوييەتى من چەند جار ژەھرخوارد كراوم، بەلام ھىچكام وەك ئەم ژەھرەي ئەجارە نەبۇو، حوسەين ھات بۇ لاي و تى كى ژەھرخواردى كردىت؟ ئەويش ئامادە نەبۇو بلىت كىيە،^۱ ئەيوت بۇ چىتە؟ بۇ ئەوهى بيكۈزىت؟ حوسەين و تى بەلى،^۲ حەسەن و تى ئەگەر ئەوه بىت گومانم بۇي ئەچىت ئەوه سزاى خوا نۇر سەختىرە، ئەگەريش ئەو نەبىت حەز ناكەم بە ناحەق بىكۈزىت.^۳

يان گىرپانەوە يەكى تر ھاتووە كە دەلىت يەزىدى كورپى موعاوىيە بە جەعدەي ژى حەسەنی و تە حەسەن ژەھرخوارد بىكە با بىرىت، دواتر خۆم بەھاوسەرت دەگرم، كاتىك ئەوهى كرد و حەسەن مەد يەزىد و تى ئىيمە بۇ حەسەن تۆمان پى باش نەبۇو ئىستا بۇ خۆمان.^۴

^۱ - الإصابة في تمييز الصحابة، ج 2، ص 73.

^۲ - مصنف ابن أبي شيبة، الرقم 36675.

^۳ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 8، ص 43.

ئىبن كەثير دەلىت بە راي من ئەو گىرانەوە راست نىيە، چ ئەوهى بە ناوى يەزىدەوە هاتووه كە واى كربىت، چ ئەو گىرانەوەي بە ناوى موعاويەوە هاتووه كە فەرمانى واى كربىت.^۱

رايەكىش دەلىت زنه‌كەي ژەھرى پىداوه لەبەر ئەوهى تەلاق دراوه بۆيە وايكردووه.^۲

گىرانەوەيەكى تر هاتووه كە موعاويە فەرمانى كردووه بە ئەشعەثى خەزورى حەسەن تا بە كچەكەي بلىت حەسەن ژەھرخوارد بکات، ئىبن تەيمىيەش وەلامىكى يەكلاكەرهەوە دەداتەوە دەلىت: ئەشعەثى كورى قەيس لە سالى چلى كۆچىدا مردووه، بۆيە ناوى نەهاتووه لە رىككەوتى نىوان حەسەن و موعاويەدا كە بە سالى كۆدەنگى ناوبراوه كە ئەويش سالى چل و يەكى كۆچىيە، ... جا ئەگەر ئەو نزىكەي دە سال پىش حەسەن كۆچى دوايى كردووه ئىتىر چۈن ئەم فەرمانەي كرد بە كچەكەي،^۳ بەم پىيە بىت دەبىت ئەشعەث لەناو گۇرەكەيدا ھەستابىتەوە چۈوبىت بۆ لاي

۱ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 8، ص 43.

۲ - المتنى من منهاج الإعتدال لأبي عبدالله الذهبي، ج 1، ص 266

۳ - المتنى من منهاج الإعتدال لأبي عبدالله الذهبي، ج 1، ص 266.

کچه‌که‌ی و پی‌ی وتبیت حسه‌هن ژه‌هرخوارد بکات، یان ده‌کریت چووبیت‌ه
خه‌وی کچه‌که‌ی و پی‌ی وتبیت !!

ئیبنولعه‌ره‌بی سه‌باره‌ت به ژه‌هرخواردکردنی حسه‌هن به پیلانی یه‌زید
ده‌لیت: ئه‌مه له دوو رووه‌وه راست نیه، یه‌که میان ئه‌وه‌یه که حسه‌هن
ترسی له‌سهر نه‌بوو چونکه خوی ده‌سه‌لاتی دابوویه ده‌ست موعاویه،
دووه‌میش ئه‌وه‌یه که ئه‌و مه‌سله‌یه غه‌یبه وبه‌س خوا ده‌یزانیت، ئیتر چون
ده‌یده‌نه‌وه پال که‌سیک.^۱

ئیبن خه‌لدوونیش ئه‌و تومه‌ته به‌په‌رچه‌داده‌وه که ده‌لیت موعاویه
فه‌رمانی واکردووه ده‌لیت ئه‌وه قسه‌لۆکی شیعه‌یه و موعاویه پاک و
به‌دوره له شتی وا.^۲

حسه‌هن ماوه‌ی چل رۆز نه‌خوش بwoo، دواتر له مانگی ره‌بیعولئه‌وه‌لدا و
له ته‌مه‌نی چل و حه‌وت سالیدا کۆچی دوایی کرد.^۳

پیش مردنی حسه‌هن حوسه‌ینی بانگ کرد و ئه‌م وه‌سیه‌ته‌ی بۆ کرد:

^۱ - العواصم من القواصم لابن العربي، تحقيق محظوظ الدين الخطيب، ص 160.

^۲ - تاريخ ابن خلدون، ط5، دار القلم(بیروت- 1984)، ج2، ص 649.

^۳ - المنظم لابن الجوزي، ج5، ص 226.

(براکەم باوکمان بەر رەحمەتى خوا بکەویت كە پىغەمبەر(ع) وەفاتى
 كرد خۆى بۆ ئەم بارە-دەسەلات- دانابۇو و ھيواى وابۇو بۆ ئەو بىت،
 ئەوھبۇو خوا دوورى گرت لىيى و دايىه دەست ئەبووبەكر، كە ئەبووبەكر
 سەرەمەركى ھات ھەمدى حەزى پىكىرىد، ئەوھبۇو ھەمدى دوورخرايەوە لىيى
 بەر عومەر كەوت، كە عومەر سەرەمەركى ھات كردى بە شۇورا لە نىوان
 شەش كەسدا كە باوکمان يەكىك بۇو لەوان، ئەوھبۇو بەر عوسمان كەوت،
 كە عوسمانىش كۈزرا بەيەتى پىدرە، دوايىي ململانىي لەگەل كرا تا
 شەمشىرى بۆ ھەلکەر و لەسەرى جەنگا، بارەكە بۆى لەبار نەبۇو و ھىچى لى
 دەست نەكەوت، سويند بەخوا وانابىنم خواى گەورە پىغەمبەرایەتى و
 خىلافەتىش لە ناو ئىيمىيە ئالوبەيتدا كۆبکاتەوە، وادەبىنم گەمزەكانى كۈوفە
 توپىش كەم دەگەرن و دەرت دەكەن، من داوام لە عائىشە كردووھ ئەگەر
 مردم مۆلەتم بىدات لە مالەكەي ئەودا لەلاي پىغەمبەر(ع) ئەسپەرەدە
 بکريم، ئەويش رازى بۇوە، دەلىم لەوانەيە لە شەرمدا وتبىتى بەلىٰ و رازى
 بۇوبىت، بۆيە ئەگەر مردم بىر بۆ لاي و داواي ھەمان شتى لى بکەرەوە،
 ئەگەر پىي خۆش بۇو ئەوە لە مالەكەي ئەودا ئەسپەرەدەم بکە، گومانم
 زۆرە كە خەلکىك نەھىلەن ئەو بکەيت، جا ئەگەر رېڭىريان لېڭىدىت ئەوا

له سه رئه وه لییان مه پاریره وه له سه ری مه ره و له به قیع ئه سپه رد هم بکه،
^۱ چونکه له ویش که سانی پیشنه نگی لییه).

حهسهنه که باری سه خت بوو وتی بمبهنه ده ره وه با ئاسمان لیوه دیار
 بیت، ئه وه ببو بر دیانه ده ره وه، حهسهنه سه یریکی ئاسمانی کرد و وتی خوا
^۲ من لای تو چاوه رپی پاداشتم.

ئیتر دواساته کانی ژیانی ببو که حوسه ینی برای به سه رسه ریه وه ببو،
 حوسه ینیش به دلگرانیه وه ئه یوت برا ئازیزه که م خۆ تو و ده چیت به ره و
 لای پیغه مبهه ر(عَلَيْهِ السَّلَامُ) - با پیره مان - و عهله - باوکمان - و خه دیجه -
 دا پیره مان - و فاتیمه - دایکمان - و قاسم و طاهیری خالوانت و حه مزه و
 جه عفری مامت، حه سه نیش پیی وت ئای برا ئازیزه که م، وا ده چمه
 باریکه وه که خوا دایناوه هیچکات باری له و جوره م نه دیوه، بپی
 دروستکراوی خوا ئه بینم که هیچکات شیوه هی وه ک ئه وانه م نه دیوه، ئیتر
^۳ حوسه ین خۆی پی رانه گیرا و ده ستی کرد به گریان.

۱ - الإستيعاب في معرفة الأصحاب، ج ۱، ص ۳۹۱-۳۹۲.

۲ - البداية والنهاية لابن كثير، ج ۸، ص ۴۳.

۳ - تاريخ دمشق، ج ۱۳، ص ۲۸۶.

حهسهنه‌ی کوری عهله‌ی له سالی چل و نۆی کۆچیدا وەفاتى كرد، راش
ھەيە دەلىت لە سالى پەنجاو يەكى کۆچیدا بۇوه،^۱ رايەكىش دەلىت لە
سالى پەنجاي کۆچیدا وەفاتى كردۇوه،^۲ ئىبن كەثير دەلىت راي راستىر
ئەوەيە كە لە سالى چل و نۆی کۆچیدا وەفاتى كردۇوه،^۳ ھەروەك ئىبن
خەلدونىش ھەمان راي ھەيە.^۴

ئەسپەرده‌کىرىنى حهسىن

سەبارەت بە پرسى ئەسپەرده‌کىرىنى حهسىنىش كىشە ھەيە، چەند
گىرپانه‌ويەك ھاتووه كە حهسىن داواى كرد لە حوسەين با لەلای
پىغەمبەر(ع) ئەسپەرده بكرىت، ئەگەر زانى كىشە لىدەكەۋىتەوە ئەوا
با لە بەقىع ئەسپەرده بكرىت، ئەوھبوو كاتىك ويستى لە لاي
پىغەمبەر(ع) ئەسپەرده بكت ئومەويەكان رازى نەبوون، بۆيە جابر بە

۱ - تاریخ ابن خلدون، ج 2، ص 649.

۲ - المنتظم لابن الجوزي، ج 5، ص 226.

۳ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 8، ص 45.

۴ - تاریخ ابن خلدون، ج 2، ص 649.

حوسه‌ینی وت با فیتنه نه‌که‌ویته‌وهو له به قیع ئه‌سپه‌رده‌ی بکه، ئه‌وهبوو
له به قیع ئه‌سپه‌رده کرا، کاتیک ئه‌سپه‌رده کرا لەتاو قه‌ره‌بالغیدا به قیع
که‌سیکی ترى نه‌دەگرت و هه‌موان ده‌گریان.^۱

وهك پیشتریش له وھسیه‌تەکەی حسنه‌ندا بۆ حوسه‌ینی برای ھینامان
حسنه‌ن داوای کردبوو له‌لای پیغەمبەر(صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ئه‌سپه‌رده بکریت ئه‌گەر ھاتوو
عائیشه رازی بwoo، ئه‌گەریش خەلکەکه رېڭر بون ئه‌وا با له به قیع
ئه‌سپه‌رده‌ی بکات و له‌سەر مەسەلەکه نه‌پوات، بۆیه کاتیک حسنه‌ن مرد،
له‌سەر وھسیه‌تى خۆی حوسه‌ین چوو بۆ لای عائیشه و داوای لیکرده‌وھ کە
حسنه‌نی برای لای پیغەمبەر(صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ئه‌سپه‌رده بکریت، ئه‌ویش رازی بwoo و
وتى باشە، بەلام مەروان کە ئەمەی بیست و تى سویند بەخوا نابیت حسنه
لەوی ئه‌سپه‌رده بکریت، نه‌یانھیشت عوسمان لەوی ئه‌سپه‌رده بکریت و
ئیستا ئەمان دەیانه‌ویت حسنه‌ن لەوی ئه‌سپه‌رده بکەن؟ کە حوسه‌ینیش
ئەم قسەی بیست بە چەکەوھ ھاودەم بە چەندىکى تر چوو، مەروانیش
خۆی ئاماده کرد، کە ئەبووھوره‌یرە بیستى بارەکە گەیشتوه‌تە ئەوه وتى

^۱ - البداية والنهاية لابن كثير، ج 8، ص 44.

سویند به خوائه و سته میکه له حهسهنه دهکریت، ده بیت رئ بدریت له گهله باوکیدا (واته مه بهستی پیغه مبهه (عَلِيٰ) بُو) کفن بکریت، ئه و کچه زای پیغه مبهه (عَلِيٰ)، ئینجا چوو بُو لای حوسهین و قسهی له گهله کرد و سویندی دا واژبهینت، وتی مه گهه برآکهت نه یوت ئه گهه زانیت جهنجی لیده که ویته وه ئه وا بمبهنه وه بُو گورستانی موسلمانان؟ بُويه نور لیی پارایه وه تا حوسهین رازی بُو و حهسهنهان برد له گورستانی به قیع ئه سپه رده بکهنه، حوسهین حه زی ده کرد خوی نویشی مردوو له سهه ته رمی حهسهنه برای کرد، به لام سه عیدی کوری عاصی والی مه دینه پیش خست و وتی ئه گهه سوننه نه بوایه توم رانه ده سپارد بُو ئه و بهرنویشیه، سه عیدی کوری عاصیش که ئه میری مه دینه بُو ئاماده مه راسیمی نویش و ئه سپه رده کردنی ته رمی حهسهنه بُو، هه رووهها خالیدی کوری وه لیدیش ئاماده مه راسیمی ئه سپه رده کردنکه بُو، گوره که ده سهنه له پال گوری فاتیمه دایکیدا بُو.^۱

^۱ - الإستيعاب في معرفة الأصحاب، ج 1، ص 392.

بهو جۆره ده‌بینین له‌وهشدا سته‌م کرا له حسه‌ن که ریگری کرا له به‌دیهینانی و‌هسیه‌تەکەی، هه‌رچه‌ندده هم دایکی باوه‌رداران عائیشه رازی بwoo له ماله‌کەیدا ئه‌سپه‌رده بکریت، هم و‌هسیه‌تەکەی شه‌رعى بwoo، هم و‌هك ئه‌بووهوره‌یره شایه‌تى بۆ دا مافیکی ره‌واي بwoo لاي باپيره‌ئه‌سپه‌رده بکریت و نه‌ده‌بwoo ریگری لى بکراي، به‌لام حسه‌ن له دوا ساته‌کانی زیانیشیدا ریی کرانه‌وهی ده‌رگای فیتنه‌ی داخست و داوای له حوسه‌ینی برای کرد له‌بهر حەز و ماف و و‌هسیه‌تیکی ئەم نه‌ھیلیت فیتنه‌و ئاشووب سه‌ره‌هله‌لبدات و ریی جەنگ هەلگیرسان نه‌دات، له‌وهشدا حوسه‌ین زور دلگه‌رم بwoo، به‌لام ئه‌بwoo هوره‌یره بىدارى کرده‌وه له ئەگه‌رى روودانی فیتنه‌و و‌هسیه‌تەکەی حسه‌نه‌کوری بیرهینایه‌وه که پیی وتبwoo ئەگه‌ر زانیت جەنگی لىدەکەویتەوه ئەوا واربەتەو بمبە له گورستانی به‌قیع ئه‌سپه‌ردهم بکه.

بەراستی حسه‌نه‌کوری خۆشەویستی پیغەمبەر(صلی الله علیه و آله و سلم) تاکه ساته‌کانی خۆشی زیانی له سه‌رده‌می مندالی خۆیدا بەسەربىرد، ئەو کاته‌ی که له لاي باپيره‌ی بwoo، لاي پیغەمبەری خوا(صلی الله علیه و آله و سلم)، گەرمەی تافی لاوی حسه‌ن سه‌ره‌تاکانی ناخۆشی و فیتنه‌ی نیوان موسلمانان بwoo، کاتی شەھیدکردنی عوسمان و جەنگەکانی دژ به باوکی و شەھیدکردنی باوکی و کیشەی بەیعه‌تی خۆی و

ناکوکی له‌گه‌لن موعاویه و واژه‌ینانی له ده‌سنه‌لات، دواجاریش ژه‌مرخواردکردنی و بیبه‌شکردنیشی له گورپیک به دلی خوی، به‌لام به‌هه‌حال ئهو دنیای به‌جیده‌هیشت به‌رهو به‌هه‌شت، تا له به‌هه‌شتدا به‌پئی رینمایی خوایی ببیته گه‌وره‌و سه‌رده‌سته‌ی گه‌نجانی به‌هه‌شت، تا بگاته‌وه به باوک و دایک و باپیره‌و داپیره‌ی، خوا لیی رازی بیت، سویند به خوا خوشمان ده‌ویت و هک چون پیغه‌مبه‌ر(علی‌الله‌عاصمه) خوشی ده‌ویست.

بۇ به‌رچاوروونی خوینه‌ری به‌پیز، ئهو پرسانه‌ی له ژیانی حه‌سنه‌نی کورپی عه‌لیدا جیئی کیشەو مشتومپن و لیزه‌دا هه‌ولمان داوه قسەیان له‌سەر بکەین برييٰتى بون له‌مانه:

يەكەم: هەلۆیستى خەلیفه راشیدینه‌کان و هاوه‌لان به‌رامبەر به حه‌سەن كە هەلۆیستى خوشەویستى و يەكويستى بۇوه.

دووه‌م: جۆرى به‌شدارى حه‌سەن له فيتنەی کوزرانى عوسما‌ندا كە تا شەھيدبۇونی عوسما‌نیش به‌رگرى ليىدە‌کرد.

سييّه‌م: به‌شدارى حه‌سەن له جەنگە‌کانى جەمەل و صفييندا.

چواره‌م: به یعنی تبیانی حسه‌نی و رهایی خیلافه‌تکه‌ی که به دهقی فرموده سه‌لمینراوه.

پنجم: ریکه‌وتني حسه‌نی له‌گه‌ل معاویه که له لاوزیه‌وه نه‌بووه و ته‌نها له پیناوه خوادا بووه و به دهقی فرموده‌ش راستی نیاز و هوله‌که‌ی سه‌لمینراوه.

ششم: هینانی وردہ‌کاری ریکه‌وتنه‌که‌و راستی گرنگترین خاله‌کانی.
هه‌وتهم: مه‌سله‌ی زنه‌ینانه‌کانی حسه‌نی و وه‌لامی گومانه‌کان له‌سهری.
هه‌شتم: مه‌سله‌ی ژه‌هرخواردکردنی حسه‌نی و تومه‌تبارکردنی معاویه‌و یه‌زید و خستنه‌به‌رباسی ئه‌و مه‌سله‌یه.
تؤیه‌م: پرسی ئه‌سپه‌ردہ‌کردنی ته‌رمی حسه‌نی و کیش‌کان له‌سهری.